

இரை

கருத்து
 வீடும் வீதியும்
 அந்நியன்
 சுயம்
 பாம்பும் பூச்சியும்
 கலையும் இலக்கியமும்
 வாராடியன் தோழி வாராயோ
 நாடக மனிதர்கள்
 விமர்சகர் விமர்சனங்கள்
 பிரசவம்
 புதியன புத்தல்
 ஒவியமும் தேடலும் ।
 15 ஜனவரி 1991
 ஒழிக! கிருஷின் கனவே
 வசந்தன் மணிக்கதை

கோடல்வரப்பிரபுடன் ஒரு சந்திப்

பகலின் பின்வாங்கல்
ஆரம்பித்து விட்டது
இனி இருளின் இராச்சியம் தான்.

அவ்வப்போது முகிலினூடு
கண்ணாம் பூச்சி காட்டும்
நிலவுகூட இல்லை.
இன்று அமாவாசை,
முழு அதிகாரமும் இருளுக்குத்தான்
இருளிற் கு
உருவமில்லை,
நிழலில்லை,
சாட்சியுமில்லை.

முன்னிரவில்
கிடைத்த சிறிதளவு குளிர்ச்சியையும்
இழந்துவிட்ட சுற்றம்
இப்போது சோளகம் கூட
முகத்தில்
வெப்பத்தை உமிழ்ந்து போகிறது.

எல்லாமே கணநேரத்தில்
ஒடி மறைந்த எண்பதுகள்

தென்றலும்,
மரத்தடிக் கயிற்றுக் கட்டிலும்
விரும்பியது போல் கனவைக் கொடுத்து
இரவின் மடியில் தூயிலவிடும்.
நடுஇரவில்
கனவை உதைந்த பூட்ஸ் கால்கள்
சுற்றிலும் இராணுவத்தை உறுதிப்படுத்தும்.

விடிந்தால்
உடைந்த தாயையோடும்
சிறுநீர் கழிக்கவே உதவாத
சிதைந்த விதையோடும்
என்னால் முடிந்தது.

கனவு காண,
கண்டதைச் சொல்ல,
விரும்பியதை எழுத
ஆமாம்
இவையெல்லாம் என்னால் முடிந்தது.

இது எந்தக்குதூகலமும் இல்லாது
புலர்ந்துவிட்ட தொண்ணூறுகள்
இவையெல்லாம்
எங்ஙனம் முடியாமல் போயின?

என் கனவுகள் விலங்கிடப்படுவதும்
எழுத்துகள் சிறையிடப்படுவதும்
வார்த்தைகள் தூக்கிவிடப்படுவதும்
விரல்கள் கைகளை இழந்துவிடுவதும்
நாக்கும், பல்லும்
தாயைின் உறவின்றிப் போனதும்
நான் திறந்த விழியோடு
தூங்கிப் போவதும்
திறந்த வாயில்
வார்த்தைகளை இழந்து போனதும்
எல்லாம் எப்படி நடக்கும்?

இருளைக்கிழித்த பார்வையில்
எங்கே காணோம்
அந்நிய இராணுவத்தை?
அப்போதாயின்
என் சுவாசப்பையினுள் புகுந்து
நாளங்களைக் கிழித்து
துப்பாக்கிகளோடு வேவுபார்க்க
புகுந்தவர்கள் தான் யார்?

தெரியாதவனும் சொல்வான்
தெரிந்தவனும் சொல்லான்
தயவுசெய்து நீங்கள் தானும்,
விடையை என் காதோரமாய்
சொல்லிப் போங்களேன்?

-தம்பா-

ஒழிக! இருளின் கனவே

கருத்து

இவங்கையிலிருந்து எட்டுகின்ற செய்திகள் இரத்தத்தை உறைய வைக்கின்றன. நாகரீக உலகம் கண்டும் கேட்டுமிராத கோர யுத்தம் வட கிழக்கில் தொடருகின்றது.

பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைக் காவு கொண்ட இந்த யுத்தம் பல வட்சம் மக்களைத் தளது சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாக்கியுள்ளது. மூன்று வட்சத்துக்குமதிகமான தமிழ் மக்களும், இரண்டு வட்சத்துக்கும் அதிகமான முஸ்லீம் மக்களும் பல்லாயிரக்கணக்கான சிங்கள மக்களும் அகதிகளாகியுள்ளனர்.

அகதி முகாம்களில் கூட மக்கள் நிம்மதியாக இல்லை. முகாம் களிலிருந்து கடத்திச் செல்லப்பட்டுக் கோரமாகக் கொல்லப் படுகின்றனர்.

யுத்தத்தின்போது ஈவு இரக்கமின்றிப் பொம்பர்களும், கெவிகளும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. 58 முதல் 458 கிலோ கிராம் எடையுள்ள குண்டுகள், எரியூட்டும் நேபாம் வகைக்குண்டுகள், கற்பாறைகள் என்பன விமானத்திலிருந்து கணக்கின்றிப் போடப்படுகின்றன.

கிட்டத்தட்ட ஒருவட்சம் படையினர் வடகிழக்குப் பகுதிகளில் குவிக்கப்பட்டுள்ளனர். நாளொன்றிற்கு ஒரு கோடி ரூபா வீதம் அரசு யுத்தச் செலவாகச் செலவு செய்கின்றது.

இந்த அழிவுகளும் அளர்த்தங்களும் நீங்கும், அமைதி நிலை உருவாகும் என்ற நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்று சிறிதளவேனும் தென்படவில்லை.

காவகாலமாகச் சகோதரர்களாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் முஸ்லீம் மக்களுக்கிடையே பகைமையுணர்வு திட்டமிட்டுத் தோற்றுவிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பவியான தமிழ் முஸ்லீம் அமைப்புகளும் அப்பாவி மக்களைக் கொள்ளொழித்து வருகின்றன.

மேலும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லீம் மக்களின் வெளியேற்றம் (அகதிகளாக) தமிழ் பேசும் மக்களின் சூன்யமான எதிர்காலத்தையே வெளிக்காட்டி நிற்கிறது.

இவங்கை இனவாத அரசு ஒரு போதும் தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான உரிமைகளை வழங்கப் போவதில்லை. பிரித்தானியர்களிடம் கற்றுக் கொண்ட பிரித்தானும் தந்திரத்தி ளூடு ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்திருப்பதே அதன் நோக்கம்.

அரசின் கபடத்தனமான கிச் சூழ்ச்சிக்குப் பனியாகாது
நிதானத்துடன் செயற்படவேண்டியது உரிமை வேண்டி நிற்கும்
மக்களின் கட்டாயக் கடமையாகும்.

கின்றைய சூழலில் வட கிழக்கு மக்களுக்குத் தேவை அமைதி
ஜனநாயகம், கருத்துச் சுதந்திரம்.

யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர, மனித விடுதலையில்
அக்கறை கொண்ட அனைத்துச் சக்திகளும் பரஸ்பர விட்டுக்
கொடுப்புகளுடன் தூரித கதியில் செயலாற்ற வேண்டும்.

நிரந்தர யுத்த நிறுத்தத்திற்கு வழி கோலப்படவேண்டிய அதே
வேளை தீர்வுத்திட்டத்தை முன்வைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகள்
பகிரங்கமாக நடாத்தப்படட்டும்!

ஆசிரியர் குழு

18.01.91

தொடர்பு முகவரி :

'OSAI'

C/O.S.THIRUCHELVAM.

20, RUE DE LA FOLIE
MERICOURT

75011 PARIS.

FRANCE.

முகவரி மாற்றத்தைக்
கவனத்திற் கொள்க.

முன் அட்டையில்

மாவேந்தன் பாரதிதாசன்

(பாரதிதாசன் நூற்றாண்டை நினைவு கூருமுகமாக)

பின் அட்டை ஒவியம்: சாம்ஸன்

அந்நியன்

அவன் என் நாட்டவனல்லன்
என்னை முன்பின் அறியவும் மாட்டான்.
தமிழிற் பேசும் திறமையும் இவ்வான்
என் மதமெது மரபெது எனவும் தெரியான்
எனினும்
என் மீதான ஒடுக்கவை அறிவான்
என் துன்பத்தைத் துய ரக் குமுறவைக்
கோபத்தைக் கொதிப்பை
என் போராட்டத்தை அறிவான்
எனக்காக, என் போராட்டத்தின் நியாயத்துக்காக
எப்போதும் குரல் கொடுப்பான்.
அவன் எந் நாட்டவனாயிலென்
இன்னொர் கிரகத்தின் வந்தவனாயிலென்
அவன் என் சோதரன்.

நீ என் மொழி பேசுவாய்
நான் வணங்கும் கோயிலில் நீயும் வணங்குவாய்
என் போன்றே உடுத்து உலாவுவாய்
இன ஒடுக்கல் போராட்டம் விடுதலை தாய்நாடு
என்று பல கூறுவாய்
காசங் கறப்பாய்
போதாமல்
ஆணை பல விதித்து அடக்க முனைகிறாய்
அடிபணிய மறுப்பதனாற்
சினந்தென்னை ஏசுகிறாய்
ஆள்வைத்து என்னை அடிக்கத் துணிகிறாய்
என் தாய் வயிற்றைப்
பகிர்ந்தவனையாகிலென்
எனை ஆள முனைபவன்
எனக்கென்றும் அன்னியன்.

- சிவா -

நாடக நூல்!
 □□□□□□
வீடும் வீதியும்
 கி. பி. அரவிந்தன்

தமிழில் நாடகம் உண்டா? இல்லை' என்ற கருத்தும் உண்டு. சிறுகதை, நாவல் போல் நாடகமும் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்தது என்பர். பம்மல் சம்பந்த முதலியார் தமிழ் நாடகத்தின் தந்தை எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார். தற்போது பரவலாகப்பேசப்படும் மூன்றாம் வகை நாடகங்கள்களென்னும் நவீன நாடகங்களுக்குப் பாதல் சர்க்கார் வழிகாட்டியாவார்.

இவங்கையில் தற்போது தமிழ் நாடகமேடை தூங்கிக் கிடப்பதாகவும், நாடகவளர்ச்சியானது தேங்கி விட்டதாகவும் எழுபதுகளில் முத்திரை பதித்து அடையாளங்காட்டிய பல நாடக ஆசிரியர்கள், நெறியாளர்களைக் காணவில்லை எனக் கலாநிதி மௌனசூரு அவர்கள் அண்மையில் கூவலை இதரிவித்துள்ளார். மகாபூம்பில் TOWER மண்டபத்தை கையுமீ Lional Ventit அரங்கத்தை கையுமீ லும்புனி மண்டபத்தையும் சிங்கள நாடகங்களே அரசோச்சுகின்றன. அவர்களின் நாடக வளர்ச்சியானது வேக

மாகமுன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றது. ரூபவாகினியில் ஒளி பரப்பப்படும் சிங்கள நாடகங்கள் பார்வையாளர்களைப் பிரமிப்புறச் செய்கின்றன. தமிழில் ஒளி ஒளி சினிமாப் பாடல் நிகழ்ச்சியும் பொன் மாவைப் பொழுதும் 'கலை நிகழ்ச்சி'களென மேடையேறுகின்றன.

நாடகமேடை இந்நிலையிற் காணப்படுகையில் நாடகப் பிரதிகள் நூலுருப் பெறுவதென்பதும் இல்வையென்றே கொள்ளலாம். வழமையாகவே தமிழில் நாடகப் பிரதிகள் நூலுருப் பெறுவது குறைவானதாகும். ஆயினும் 1989ல் 'மதமாற்றம்' என்னும் நாடக நூல் கொழும்பில் வெளிவந்துள்ளது. இவங்கைத் தமிழிலக்கிய முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத் தகுந்தவரான அமரர். அ.ந. கந்தசாமியே இந்நாடக நூலின் ஆசிரியராவார். அறுபதுகளின்போது மேடையேற்றப்பட்ட இந்நாடகம் அந்நாட்களில் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டதென நாடகத்தைப் பார்த்தவர்கள் இப்போதும் நினைவுகூரு

கின்றனர் .

இதற்குப்பின் இப்போது 'வீடும் வீதியும்' நாடக நூலைப் படிக்க முடிந்துள்ளது. சென்னையில் இதனை வெளியிட்டுள்ள விந்தன் பதிப்பகம் இந்நூல் பற்றியதான தனது அறிமுகத்தில் "சமூகப் பிரக்ஞையோடு சுட்டிக்காட்டிப் படைக்கப்பட்ட ஓர் அற்புதமான நூல்" எனவும் "நூலாசிரியர் ஈழத்து எழுத்தாளர் வரிசையில் புதிய ஒளிக்கீற்றாய்த் தோன்றியுள்ள தரமான இவக்கியவாதி எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர் . நூலாசிரியர் வீரகேசரி வாரமலர் வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமானவர் . பிரான்சுக்கு வந்து சேர்ந்த இவங்கைத் தமிழ் அகதிகளில் ஒருவர் .

பிரெஞ்சு மொழியிலும் இவக்கியத்திலும் பரிச்சயமுள்ள கலாமோகன் அவர்களே இந்நூலின் ஆசிரியர் .

'வீடும் வீதியும்' என்ற இந்நாடக நூலுக்கு ஆசிரியர் பதினாறு பக்கங்களில் முன்னுரை எழுதியுள்ளார் . தனது படைப்புப் பற்றியும், படைப்பிலக்கியம் பற்றியும், சமூகம் பற்றியும், சமூகத்தின் எண்ணங்கள் பற்றியும் பல்வேறுவகையில் தன்கருத்துக்களை, விமர்சனங்களை முன்னுரையில் முன் வைத்துள்ளார் . இது அவரது படைப்புக்கும், வாசகனுக்கும் இடையேயான நெருக்கத்துக்குத்

தடைக்கல்லாகின்றது . வாசகனையும் தன் படைப்பையும் நெருங்க வைக்கவே படைப்பாளி முன்னுரையில் பேசுகின்றான் . நாடகத்தில் வரும் 'கட்டியக்காரன்' போல் முன்னுரை செயற்பட வேண்டும் . ஆனால், 'வீடும் வீதியும்' நாடக நூலில் முன்னுரையும் நாடகமும் வேறு வேறு திசையில் இயங்குகின்றனவோ என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது .

இவர் தன் நாடகத்தின்கதை 'மாந்தர்' என சீதனத்தால் திருமணமாகாத சாருமதி என்னும் பாத்திரத்தையும் முற்போக்கான கருத்துக்கள்கொண்ட அறிவு ஜீவிகள் எனக்கூறும் ஐந்து பாத்திரங்களையும் கொண்டுள்ளார்

சீதனப் பிரச்சினையும் 'முற்போக்குத்தன'த்தின் போலித்தனமும் நாடகத்தின் கருவாக அமைகின்றது .

சீதனப்பிரச்சினையை முற்போக்காளர்கள் கருத்திற்கொள்வதில்லை எனவும், அவர்களது புரட்சி பற்றிய கருத்தில் சீதனம் சாதி என்பவை சீர்திருத்தவாதம் என நிராகரிக்கப்படுவதெனவும், சமுதாயத்தில் எரியும் பிரச்சினையாய் சீதனப் பிரச்சினை உள்ளதெனவும் கவலை தெரிவிக்கும் ஆசிரியர், சீதனப்பிரச்சினையில் அவ்வலுறும் பெண்களுக்காய்

வாதாடுவதுடன் 'முற்போக்காளர்'களின் போலித்தனங்களை அம்பலப்படுத்துவதும் தனது பணி எனப் பிரகடனம் செய்துள்ளார். ஆனால் அவரது படைப்பில் இவ்வெண்ணங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளதா என்பது கேள்விக்குரியதாகும்.

இவரது 'சாருமதி' தன்களைச் சிறை மீட்க 'ராஜகுமாரன் ஒருவன் வரமாட்டானா?' என ஏங்கும் பெண்ணாகத்தான் படைக்கப்பட்டுள்ளார். இவளது முகாரி ராகத்தைக் காது கொடுத்துக் கேளாத முற்போக்கு முகாமிலிருந்து உடைந்து தளியே வரும் 'ரமேஷ்' என்னும் பாத்திரமே இவளைச் சிறை மீட்கும் ராஜகுமாரன் ஆகிறான்.

சீதனப்பிரச்சினையில் அல்லலுறும் பெண்ணினத்திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் இப்படித்தான் தீர்வுக்கு வழி கூறுகிறார் ஆசிரியர். இங்கேதான் ஆசிரியரின் முன்னுரையும், படைப்பும் வேறுபடுவதைக் காணமுடியும். இந்நூலாசிரியரும் பெண்களின் பிரச்சினையை ஆண் மேலாதிக்கத்துடனேயே அணுகியுள்ளார்.

இதனால்தான் இன்றைய பெண்ணிவை வாதுகள் பெண்களுக்காய் ஆண்கள் வழக்காடுவதை எதிர்க்கின்றார்கள்.

சமுதாயத்தில் பெண்கள் பிரச்சினை என்பதும் பெண்

களுக்காய் வாதாடுவது என்பதும் நம் போன்ற முன்றாம் உலக, அதிலும் குறிப்பாக கீழைத்தேய நாடுகளில் கலாச்சாரமரபு, சிந்தனை மரபு, வரலாற்று மரபு என்பவற்றைச் சார்ந்த பிரச்சினையாகும். இவை புதிய கருத்துக்களை முன்வைப்பதால் மட்டுமே மாற்றம் பெறுவதில்லை. அச்சமுகத்தின் வாழ்தல் மீதான நெருக்கடிகளும் தேவைகளும் கூர்மையடைகையிலே கருத்துக்கள் இணைந்து மாற்றங்களைக் கொணர்கின்றன. இதனைப் புரியாததனால் தான் 'வீடும் வீதியும்' ஆசிரியர் போல் சமுதாயத் தீர்வுகள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. தலை நரைத்துப் போகும் முதிர் இளம் பெண்களுக்குச் சிறை மீட்கும் ராஜகுமாரர்களை அறிமுகப்படுத்த முடிகிறது. ஆனால் இப்பொழுது சமுதாயப் பிரச்சினை சீதனப் பிரச்சினையெல்லாம் பின் தள்ளிவிட்டு வேறு தளத்திற்குச்சென்று விட்டதென்பதை 'வீடும் வீதியும்' ஆசிரியர் போன்றவர்கள் கவனிக்கத் தவறுகின்றனர்.

1983ற்குப் பின் கடல் வழியே செல்லும் படகுகளில் இளம் பெண்கள் எப்பொழுது கால்வைக்கத் தொடங்கினார்களோ அப்பொழுதே சமுதாயத்தில் பெண்களின் பிரச்சினை வேறு பரிமாணங்களை எட்டத் தொடங்கி

விட்டதென்பதை நாம் கவனத் திற் கொள்ளவேண்டும் .

இன்றைய நமது சமுதாயத் தில் பெண்களின் ப்பிரச் சினையானது இளம் விதவை கள், வீட்டை விட்டு வெளி யேறி மீண்டும் சமுதாயத் தில் இணையமுடியாத இளம் பெண்கள், வெளிநாடுகளுக்கு ஆண்கள் சென்றுவிட்டதால் திருமணமின்றி அல்லலுறும் பெண்கள் இப்படியாகப் பெண் களின் பிரச்சினைகளே மாறி போயிருக்கும் இவ்வேளையில் சீதனப்பிரச்சினையை முன்னு க்குக் கொண்டு வருகிறார் "வீடும் வீதியும்" ஆசிரியர் .

"வீடும் வீதியும்" நாடக

நூலானது நாடக உத்தி முறையிற் சிறப்பம்சங்களைக் கொண் டிருந்த போதிலும் அதன் சில அம்சங்கள் வாசகனை உறுது துவனவாக உள்ளன . பாத்திரங் கள் "வீரபாண்டிய கட்டப் பொம்மன்" சன்மா போல நீண்டவசனங்களைப் பேசுகள் றன . இவை வாசகர்களுக்குச் சலிப்பை ஊட்டுவதுடன் நாடக உணர்வையும் இழக்கச் செய் கின்றது . காட்சியும் வசனமும் சமன் செய்யப்படாமல் வசனங் களாலேயே நாடகத்தை நடத் திச் செல்ல முடியுமென ஆசிரி யர் நம்பியிருக்கிறார் . இந்நாட கம் மேடையேற்றப்படுகையில் மேலும் குறைபாடுகள் வெளித் தெரியலாம் .

விமர்சகர்களுக்கு!

எமது 'ஒசையில் வெளிவந்த (ஒசை 1 ஒலி 1, ஒசை 1 ஒலி 2 ஒசை 1 ஒலி 4, ஒசை 2 ஒலி 1) சத்தியமூர்த்தியின் கவையும் இவக்கியமும் கட்டுரையை நூல் வடிவில் வெளிக்கொணர முயற்சிப் பதால் இக்கட்டுரை பற்றிய விமர்சனங்கள் உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப் படுகின்றன .

பத்திரிகைக்குழு.

கண்டதும் கேட்டதும்

-செளமி:-

கண்டது (1)

பாரிஸ் இலக்கிய நிகழ்வொன்றில் ஆசிரியர் ஒருவரைச் சந்தித்துக் கொண்ட இளைஞன், அவரை அன்போடு சுகம் விசாரித்தான்.

அந்த இளைஞன் சகோதரி இந்த ஆசிரியரின் மாணவியாம்.

"உங்களைப் பற்றி அக்கா நிறையப் பேசுவா. நீங்கள் பாரிஸில் இருப்பதாகவும், உங்களைச் சந்திக்குமாறும் கூடக் கடிதம் எழுதியிருந்தா" என்று உணர்ச்சி ததும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்த இளைஞனை, ஆசிரியர் அவன் சகோதரியைச் சுகம் விசாரித்தார்.

"மணம் முடித்து கிரண்டாவது குழந்தை பிறக்குந் தருணத்தில் நாட்டில் மருத்துவ வசதியே இல்லாததால், அக்கா இறந்து விட்டா" என்றான் இளைஞன்.

சில கணங்கள் மௌனத்த ஆசிரியர் கண்கள் குளமாயின.

கேட்டது (2)

தென்னிந்திய நடிகர்கள் அடிக்கடி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அழைக்கப்படுவதும், உடல் வருந்த உழைக்கும் மக்களின் பணத்தில் அவர்களுக்கு நாடுகாட்டி அனுப்புவதும் வழமையான சமாச்சாரந்தான்.

அண்மையில் நடிகை அமலா ஐரோப்பிய நாடொன்றிற்கு வாவழைக்கப்பட்டபோது, நிகழ்ச்சி மேடையில் ரசிகர்களுடன் கை குலுக்கிக் கொள்ளவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்களை விடக் கை குலுக்கல் நிகழ்ச்சியைத் தனித்து ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தவர் அதிகளவில் லாபம் பெற்றுக் கொண்டாராம்.

கைகுலுக்கிக் கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு ரசிகரும் செலுத்த வேண்டிய தொகை 100 Rs. இலங்கை நாணயப்படி ஏறத்தாழ 3000 ரூபாய்கள்.

கேட்டது - 3

இலங்கையிலிருந்து அகதிகளாகத் தமிழகத்துக்கு இடம் பெயர்ந்த மக்கள் வறுமையின் நிமித்தம் முன்னூறு ரூபாவிற்குக் கருத்தடை செய்து கொள்ளுகின்றார்கள்.

கண்டது (4)

கண்கள் சிவக்க, கண்களில் நீர் கசிய வீட்டுக்குள் நுழைந்த ஒரு அன்பர் பிரெஞ்சுப் பெண்மணி ஒருத்தியைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார் .

அன்பரின் நண்பர் காரணம் வினவ, அவர் சம்பவத்தை விபரித்தார் .

“மெத்ரோவுக்க ஆரோ ஒருத்தன் ‘வெறி’யைப் போட்டிட்டு ‘அவ’வோட சொறிஞ்சிருக்கிறான். முதல்வ ஏதோ கேட்டான். பிறகு கையைப் பிடிச்சான். அதுக்கு மேலேயும் என்னவோ செய்யப் பார்த்தான். அவன் செய்தது அநியாயந்தான். அதுக்கு மெத்ரோவுக்க நிக்கிற மற்றச் சனங்களைப் பார்க்கிறதில்லையே! ஒண்டும் யோசிக்காம தன்ர பாட்டில ‘ரியர் ஹாஷ்’தைத் தூக்கி அடிச்சால்! உவளவைக்கு”

“நீரும் ‘அவன்’ர அட்டாகாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்டனீரோ?”

“நான் மட்டுமல்ல எவ் வாருந்தான்”

“அப்ப தேவைதான்”

“என்ன சொல்லுறீர்?”

“கண்ணுக்கு முன்னால் ஒரு அநியாயம் அக்கிரமம் நடந்தா அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கக் கூடாது. நின்டா அதுக்கான தண்டனையை அனுபவிக்கத்தான் வேணும்”

“!!! !!!”

கேட்டது (5)

யாழ்ப்பாணம் அப்படியே பாரிஸுக்குப் பெயர்ந்து கொண்டிருப்பது கண்கூடு. அந்த வகையில் அண்மையில் மேலும் ஒரு செய்தி எட்டியது.

பாரிஸ் - பார்பஸ் என்ற இடத்திலிருந்து ஒபே வில்லியர்ஸ் என்னும் இடத்திற்குப் ‘பறவைக்காவடி’ எடுக்கச் சில தமிழ் அன்பர்கள் விருப்பங் கொண்டு, அது சம்பந்தமாக பொலிஸ் அனுமதி பெறும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளனராம் .

கண்டது (6)

ஒரு முதியவரும் இளைஞன் ஒருவனும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர் .

இளைஞன் முதியவரை நோக்கி,
 "இன்றைய இவங்கைப் பிரச்சினை பற்றி உங்கள்
 கருத்தென்ன?" என்றான்.

சிவ வினாடிகள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போன
 அவர், மேசையிலிருந்து தாள் ஒன்றில் கோழி முட்டைப் படம்
 ஒன்றை வரைந்து இளைஞன் கையில் கொடுத்து விட்டு, "கவனம்
 கீழே போட்டுவிடாதேயும்" என்றார்.

சிரிக்கத் தொடங்கிய இளைஞன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தை
 உாசிப் பார்த்தும் முகம் கவலைதோய மெளனித்துக்
 கொண்டான்.

அவசியமில்லாத யுத்தத்தை மனித குலம் கண்டிக்க வேண்டும்! -வை. பி. சில்வா

ஸ்ரீலங்கா மக்கள் கட்சி பொதுச் செயலாளர் வை. பி. சில்வா சொன்னதாவது:—

"அமெரிக்காவின் இராணுவ நடவடிக்கை நிச்சயம் அங்கீகரிக்கப்பட முடியாது.

குவைத் தொடர்பான பிரச்சினையை தீர்க்கும் பணிபுரிய அரபு நாடுகள் மேற்கொண்டிருக்கலாம்.

அமெரிக்கா உலகின் தூய்மையான இராணுவ சக்தி என்பதனை நிரூபிக்கவும், யுத்தத்தால்

பொருளாதார பாதிப்பை அழிவிருத்தி அடைந்த வரும் நாடுகளுக்கு ஏற்படுத்தி, அந்த நாடுகளையும் தமது வலையில் சிக்க வைக்கலாம்.

அமெரிக்கா அர்த்தமில்லாத, அவசியமில்லாத யுத்தத்தை தொடர்ந்துள்ளது. தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட அமெரிக்கா மேற்கொண்டுள்ள இந்த நடவடிக்கைகளை அனைத்து ஜனநாயக விரும்பிகள், மனிதாபிமானிகள், ஏன் மனிதகுலமே கண்டிக்க வேண்டும்."

சிறுகதை

‘இந்தா ரண்டரையாகுது....’

சுரேஷ் மனசுள் வேசான ஒரு கீத சுகம் நீவிற்று. சோர்ந்த உடல் சுரீ ரித்து, சடுதி உற்சாகம் கொண்டது. இடது கை விளிம்புச் சட்டை கிளப்பி ‘வார்ச்’ பார்க்க முகத்தில் ^{சூழல்} மையல் பம்மிய ஆனந்த பரவசம்.

‘இன்னும் அஞ்ச நிமிஷம் இருக்கு’

கெக்கலிப்பு. ‘சேவையர் சூட்’ அவன் கையில் அவசர கோலமாகியது. ‘ஹங்கரி’ல் கொழுவினான். ‘பாத்தூம் பேஷன் பைப்’ திறந்து சாடையாக முகம் அலம்பியாயிற்று. துவாய் எடுத்துப் பறதியாகத் துடைத்த பின், ‘சிவில் சேட்’, ‘ஜக்கர்’, ‘சூஷ்’ மாட்டினான்.

‘இனி வெளிக்கிடுவம்’

அடுக்குப் பண்ண, ‘பத்ரோன்’ இவன் எதிரே ருத்திர சர்மன் மாதிரி ‘நெஸ்ரோறன்’ சாலைக்கு வெளியே நிற்கிறான்.

ருத்திர முகத்தில் மலர்ச்சி ததும்புகிற சிரிப்புக் கலையவில்லை. கண்களில் அக்கினி கக்கிற மின்னல். சாந்தமான முகபாவம் தேங்கிய போதும் ‘விறும சத்தி’ சாடை பத்ரோன் முகம் ‘சப்’பென்று இருக்கின்றது.

தன்னுள் ‘கறுமுறு’ த்தான், சுரேஷ்.

‘உவன் நெடுகலும் உப்பிடித்தான்’

பரவச நிலை குலைந்து நிற்கையில் நெஞ்சு நீவி ஒரு பெருமூச்சு இவனை மீறிக் குதறிப் போயிற்று.

‘வெளிக்கிட்டாச்சு; மெல்லமா நடையக் கட்டுவம்’

மனசு கிளர்த்திற்று; ஓர் இடறல்.

‘பொன்ஸ்வா’ சொல்லுவமா, விடுவமா?’

புருவம் நெருட, கண நேர யோசனை.

பத்ரோன் பார்வை ‘இதமாக’த் தோணுவதாயில்லை.

‘அப்ப, அது, வீண் முகஸ் துதியாகிவிடும்....’

மனசு தராசு பிடித்தது. யோசித்தான்.

எஸ் . அகஸ்தியர்

‘அவன் பதிலுக்கு ‘பொன்ஸ்வா’ சொல்லாட்டியும் பறவாயில்லை. நாம சொல்லுவம்’

எழுந்தமான சமாளிப்பு. தன்னுள் திருப்தியாகி, உடல் நசிய சற்றுச் சிலுப்பி, பத்ரோனைக் கடந்தான்.

“பொன்ஸ்வா மிஸ்ஸை”

கட செவியன்போல் சுரேஷ் பதிலுக்காகக் காதைத் தீட்டினான். தலை திருப்பாமல் சிறு கடைக்கண் எறி.

பத்ரோன் வாயில் பதில் ஏதும் இல்லை.

அவன் கைப்புடங்கைத் திருகி ஊசி முனைப்பாக ‘உருளோசை’ப் பார்க்க, இவனும் தன் கடிகாரம் பார்த்தான்.

மணி ரண்டரை.

‘அறுப்பான் இனி முறையான்’

கண்டம் ஒன்று தப்பினதான ஆசுவாசம்.

அடுத்து, ‘மெத்ரோ’வைப் பிடிக்கிற ஆவேசம்.

வெளியேறி வேகமாக நடந்தான்.

சாலையோரங்களில் விதவிதமான பட்சணங்கள்.

வாசனை நாசியை நெருடியது. யாழ்ப்பாணத்தில் முத்துப்பாட்டி பலகாரம் சுட்டு விற்கிற கொட்டில் நெடி மூக்கில் அம்மிற்று.

“உந்தப் பிரச்சினையளக்க முத்துப்பாட்டி இம்மட்டைக்கு...?”

அவலமாக யோசிக்க மனசு மறுத்தது.

பாட்டி உருவம் கூனல் விழுந்து ஒரு கனவு போல் பூஞ்சாணமாகக் கண நேரம் மனக்கண்ணில் அலைகிறது. வெண்துகில் மெட்டாக்கு.

பாட்டி ஊர்க்குமர்களைக் கரை சேர்க்கிறதில் விண்ணி.

அது, ஊர் பூராவும் தெரியும்.

‘நோர்வேயில் மூத்தக்கா புருஷன் புள்ளையோட சீவிக்கிறதே அந்த ஆச்சியாலதான்.....’

ஊனிய கண் கசிவு வெளிச்சத்தில் கும்மி மினுங்கிற்று.

‘பாட்டி இருப்பாவோ.....?’

ஐமிச்சமாக இருக்கிறது.

‘தங்கச்சிமார் ரண்டு பேரும் ஆளையாள் மாறிக் கடிதம் போடுவாளவ. கன நாளாக் கடிதமே வாரேல்வ.... என்ன சங்கதி....?’

தேகமடங்கக் குருதி கொதித்தது.

போனவாரம் ‘சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை’ நடந்ததாகக் கேள்வி. இது, கடை முதலாளிகளுக்கும் நடுக்கமெடுத்திருக்கிறதை இவனும் கவனித்து வருகிறான். பிறகு

‘நியூஸ் பேப்பர்’ பார்க்கிற விருப்பம் இவனுக்கும் இல்லை.

‘இனி இயக்ககாறருக்குக் காசு குடுக்கிறது பிசகு’
செய்தி காட்டில் விழுந்த பின் மனசு சொல்லுது.

‘சமாதானப் போறெண்டா, பேந்தேன் இயக்கக்காறருக்குக்
காசு குடுப்பான்.....?’

ஒரே குடைசல்.

ஆனால், ஒரு வில்லங்கம்.

‘பிரச்சினை தீந்தால் வெளிநாடுகளில இருக்கிற அகதியளைத்
திருப்பி அனுப்புவாங்கள்தானே?’

இவனும் அரசியல் தஞ்சம் கேட்ட அகதி.

கடும் யோசனை.

உமிழ் நீர் தொண்டைக் குழியுள் ‘முடுக்’கிட்டது.

‘அங்க போய் என்னெண்டு சீவிக்கிறது?’

சாடையாகத் தலை வலி எடுத்தது.

‘அப்பாட்மெண்ட்’ வந்தாயிற்று.

‘கடிதம் கிடிதம் வந்திருக்கும்.....?’

‘லெற்றர்ப் பொக்ஸ்’ திறக்க, பறதியாகப் ‘பொக்கற்’றுள்
‘கீ’யைத் தடவுகிறபோதுதான், ‘றும்மேட்’ ரவி ‘லெற்றர்ப்
பொக்ஸ் கீ’யும் எடுத்தது நினைவில் வருகிறது.

‘மறதிக்குச் செருப்பால அடிக்க வேணும்; அறுப்பாரோட
ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு ஒண்டும் செய்யேலாது.. இன்னொரு
‘கீ’ சரிக்கட்ட வேணும்..’

‘புறுபுறுப்பு’ ஓயவில்லை. ‘பொக்ஸ்’ஸூள் கைவிட்டு ஒரு
பாட்டம் தடவினான்.

‘கடிதங்கள் இருக்குமாப் போலக் கிடக்கு....?’

இருவிரல் கோதி மெல்ல நுழைத்து, தடக்குப் பட்டதை
இடுக்கி எடுத்துப் பார்த்தான்.

‘அசெடிக் லெற்றர்; ஒரு வெடிங்காட்; பாங்ஸ்ரேம்ன்’

கொஞ்ச நாளாகக் காலில் சிறு அதைப்பு. இரவில் சாதுவான
‘விண் விண்’ வலிப்பு. ‘கம்பசு’க்குச் ‘சயிக்கிள்’ல போகேக்க,
கொக்குவில் பாட்டாளிப் பாவலன் சந்தியில் ‘பெடறல்’டி இடறி
அடித்தது. ஒட்டகப்புலத்தான் எண்ணையோடு அப்ப சுகமானது.

‘அந்த நோவோ.....?’

பசிக்களை. முகம் நெற்றி ஏகலும் நெய் சளித்து மினுங்கிற்று.

சப்பாத்துக்கள் கழுற்றி நிமிர, மேசையில் ஒரு ‘சிலோன்’
கடிதம்.

பரவசமான அக்களிப்பு. அம்பலோதியாக உற்றுப் பார்த்தான்.

‘றும்மேட்’ ரவி பெயர்.

தொட்ட நத்தைச் சதை சாடை முகம் சூம்பிற்று.

‘தான் ஏதோ பெரிய ‘பிறை மினிஸ்ர’ ரெண்ட்டு ரவியனுக்கு எண்ணம். தன்ர கடிதத்தை நான் பாக்கேனெண்டு தெரிஞ்சும், வேணுமெண்டு மேசையில வச்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்.’

வெக்காளம் ஆவேகித்து மண்டைக் குழியுள் புரைந்தது.

கடிதம் எழுதாத தங்கச் சிமாரில் பரிதாபம்.

கணத்தில் சோபை இழுந்த ஆத்திரம் அருக்கூட்டிற்று.

நாட்டுப் பிரச்சினை, வீட்டுச் சங்கதி அறியவும் முடிவதில்லை.

‘உவனர் கடிதத்தில ஏதும் இருக்கும். பாத்திட்டு வைப்போமா.....?’

விபரீத ஆசை. மனசு கிளர்ந்து சவனப்பட்டது.

‘ஏதெண்டாலும் ஒரு ஆளுக்கு வந்த கடிதம் மற்ற ஆள் பாக்கப்படாது..’

மனம் அடித்துச் சொல்லிவிட்டது.

அசமந்தமாக எழுந்த ஆசை. அடக்கிக் கொண்டான்.

குசினியில் சாப்பாடு சமைத்து வைத்த ‘சிலமனை’க் காணவில்லை.

‘தனக்கு மட்டமாகச் சரிக்கட்டித் திண்டிட்டு வெளிக்கிட்டி ட்டான். சரியான சுயநலக்காரன். உவனோட பங்குப் பிணைப்புச் சரிவராது.’

‘பிறிஜ் சட்டர்’ இழுத்துத் திறக்க, உள்தட்டுக் குலுங்கிற்று. அந்தவாகில் காய்கறி, பழவகை, மீன், இறைச்சி, சாப்பாடு, கீழே கொட்டுண்ட பின்பே, தனக்குப் போட்டுவைத்த சாப்பாட்டுக் கோப்பை, சோறும் கறியுமாகக் கவிழ்ந்திருப்பதைக் கவனித்தான்.

‘ஆஞ்சோஞ்சு பாராதவன் கருமம் தான் சாகக் கடவது’

கண் சாடையாகக் கலங்கி மினுங்கிற்று.

கொட்டுண்டதைப் பக்குவமாக எடுத்துப் பீங்கானில் போட்ட பிறகே விஷயம் வெளித்தது.

‘ஒரு சிறங்கை சோறும் தேறாது’

வெளியே மணி ‘ணிங்’ கிட்டது

குமிழிப் பேழையூடாகப் பார்த்தான்.

இயக்கக்காறர் போல் நாலு பேர். எந்த இயக்கமென்று தெரிவதாயில்லை. கை கால் ஓடவில்லை. பதட்டம்.

‘குடுத்தால் பழி; குடுக்காட்டி வில்லங்கம்; வாய் திறந்தால் கொழுவல்...?’

இவன் அழைக்க முன் அவர்கள் உள்ளே வந்த போதுதான் சங்கதி வெளித்தது.

“தேவசேவை”க்காறர், கூட ஒரு மொட்டாக்குச் “சிஸ்டர்” மங்கலுக்குள் இவ அவன் கண்ணில் சரியாகத் தெரியவில்லை.

இப்பதான் ஆக முழிசாட்டமாகியது.

“இவ வேற வேல வெட்டி இல்லாமல் வந்த இடத்திலேயும் ‘தண்டி’க் கொண்டு திரியினம். கறும், என்ன சவத்துக்கு உள்ள விட்டன்?”

அடிக்கடி பல திகில் தில்லுமுல்லுகள் திமிலோ கப்படுவதை இவன் அறிவான்.

“அதில இது எது சேத்தி.....அல்லது.....?”

சினப்பு முகம் காட்டாமல் “நைஸா”கச் சிரித்தான். தவறவிட்ட எதையோ தேடுவது போல் பாசாங்கு செய்தான்.

தேவசேவைக்காறர்களில் ஒருவர், மேரை மரியாதையோடு, “விசுவாத்தின் ரட்சணியம்” சஞ்சிகையைக் காட்டிக் கேட்டார்:

“இதுகளை நீங்கள் படிக்கிறதில்லையோ?”

இவன் முகம் அருக்குளித்தது.

“நான் சைவம். ‘பைபிள்’ல ‘இன்றஸ்’ இல்லை. படிக்கிறதில்லை”

“வெறும் பேயன்”

சிஸ்டர் மனம் பொரிந்து கொண்டா.

“பரவாயில்லை. வேதாகமங்கள் சனங்களின் ரட்சிப்புக்குத் தொண்டு செய்கின்றன. நீங்களும் இதில பங்கு பற்றலாம்தானே? இதை ஒருக்கா வாசித்துப் பாருங்கோ”

“வேதாகம நம்பிக்கையோட அபயமிட்ட ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் செத்து ஒழிஞ்சதுதானே பலன்?”

கண்ண ஏற்ற நினைத்தான். வாய் திறக்கவில்லை.

ரட்சணியத்தை நீட்டியவர் கை தவண்டையடித்தது.

“இப்ப வசதியில்லை”

தட்டிக் கழிக்கிறதை மற்றவர் கவனித்து, மெல்ல எழுந்தார்.

“இப்ப வசதியில்லாட்டி, பிறகு தாருங்கோ, வாறம்”

இவன் இதுக்கு மறுமொழி கூறத் தெரியாமல் முழுசுகிறதை அவர் ஒரு ‘பிடி’யாக்கிக் கொண்டார்.

சிஸ்டர் விடாப்பிடயில் நின்றா:

“வசதி இருக்கிற நேரம் காசு தாருங்கோ. காசு பெரிசில்ல; மனிசர்தான் பெரிசு. இது வேதவாக்கியம். இது உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் தொடர்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது. இதுக்காகக்

கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம் சொல்லவேண்டும்”

இவனுக்கு இந்த வாக்கியம் அர்த்தமாகப்படவில்லை.

மண்டை வலிக்குமாப் போல இருந்தது.

“இதென்ன சில்லெடுப்பு”

ரட்சணியத்தை அவன் கையில் அழுத்தி ஆனந்தமாகச் சிரித்தார்.

“இது பெரிய உத்தரிப்பு. சொல்லித் தப்பேலாமக் கிடக்கு”

வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றின சாடை வேதாகமம் கொடுத்த சாதனையை அடக்கமாகப் பாவனை செய்து, “எப்படியும் புத்தகம் வேண்ட வைச்சிட்டம்தானே” என்ற திடும்போடு அவர்கள் வெளியேறியதும், நேரத்தைப் பார்த்தான்.

“சிவ சிவா, நாலாச்சு”

பீங்காளில் கோதி வைத்த சோற்றை “வதக் வதக்” கென்று சாப்பிட்டான்

உண்ட களை தேகத்தில் ஆயாசமாகவே “செற்றி”யில் குத்துணை இருந்தான்.

“ரவி வருமட்டும் ராவி” பார்த்திட்டு ஆறுக்கு இறங்குவம்...”

கிடந்த “சனல்” முழுக்கத் தட்டிப் பார்க்க, அப்பதான் சனல் ரண்டில் “லம்படா” முடிந்து எழுத்து ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“பறப்பாரால பிறேசுவியன்ர நல்ல ஒரு பாட்டுப் “புரோக்கிரமை” விட்டிட்டன்”

அறை ஏகலும் கொஞ்சம் மங்கல் தாவிற்று.

ரவி பேரில் வந்த கடிதத்தை மேசையில் பார்க்க, தங்கச்சிமாரில் வேதனையான ஆத்திரம் கிளர்ந்திற்று.

“என்ன திகதியில் “சீல்” விழுந்திருக்கு?”

விழி குத்தி உற்றுப் பார்த்தான்.

10.12.1989. தெல்விப்பளை.

“ஊரில பிரச்சினையெண்டா, ரவிக்லக்கடிதம் வந்திருக்காது. “இதுக போட்டிருக்கலாம்தானே?”

மனசு கிளர்ந்து அழுந்த, கண் சுரந்து பொசிந்து மினுங்கிற்று. கடைக்கண்ணில் கீற்றுக் கோடுகளாக நீர் வழிந்தது.

“எல்லோரும் துவக்குகளோட நிண்டா, அதுகள்தான் என்ன செய்யும் ஆறுக்கு இருபது நிமிஷம்.

“இனி வெளிக்கிடுவம்”

அடுக்குப்பண்ணை, “ரெலிபோன்” அடிக்கிறது.

பேசிமுடிய, முகத்தில் சடுதியான ஒரு சோக வாட்டம்.

நோர்வேயிலிருந்து அத்தார் இவன் தங்கச்சிமார் பற்றிக்

கதைத்திருக்கிறார்.

“எங்கட நாட்டில பெண்ணாய்ப் பிறக்கிறதைவிட, பெண்ணோட கூடிப் பிறக்கிறவன்தான் கறுமக்காறன்”

கனநாளாக இவனுள் மறுகிக் கொண்டிருந்த ஒரு “பிளான்”, “போன்கோல்” வந்த பிறகு பிரளயப் படுத்திற்று.

“ரவியிட்ட நேரடியா எப்படி வாய் விடுறது?”

வெகுநாள் தருணம் பார்த்து வருகிறான். வாய்க்கவில்லை. இன்று மனசு “கேள் கேள்” என்று அடித்துக் கொள்கிறது.

நெஞ்சு விம்ம ஒரு பெருமூச்சு நீவி எழுந்தது.

ஒரு சங்கடம்.

“ரவி ஒரே தங்கச்சிக்காறன். சகோதரி ஒண்டுக்குக் கேக்க, அவன் தன்ர சகோதரிக்கு என்னைக் கேட்டு, அது, மாத்துச் சடங்கில வந்து நிண்டா.....?”

அச்சம் சூல் கொண்டது.

“ஒரு மாத்துக் கவியாணம் ரண்டு குடும்பத்தைச் சீரழிக்கும்” என்று முத்துப்பாட்டி நெடுகளும் சொல்லுவாள்.

இவன் தற்காலத்துப் பையன். ஆனால் யாழ்ப்பாண வைதீகப் பிடிப்பு இறுக்கம். சமய ஆசாரங்கள், விளையாட்டு விளையாடல்கள், கோயில் திருவிழாக்கள் நடந்தால் நாட்டுப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிட்டதாக இவன் கண்டை அரசியல். இளம் சந்ததியான இவனுக்கும் பழம் முத்துப் பாட்டியே ஞானக்குரு.

கவியாணம் கட்டவும் ஆசைதான்.

“முத்துப்பாட்டிக்கு எழுதிக் கேட்டு, அவ, “சரி”யெண்டா, வாய் வைப்பம்”

ஆதங்கத்தோடு எழுந்தான்.

“மோசமான நாட்டுப் பிரச்சினையளக்க முத்துப்பாட்டி என்ன ஆனாவோ?”

நெஞ்சு குமுறி மனசு நெட்டுருவிற்று.

விடியக் கண் விழித்த பிறகும் ‘பெட்’டில் சுரேஷ் தீய்ந்து போய்க் கிடக்கிறதை ரவி கவனித்தான்.

“என்ன சங்கதி, உன்பாட்டில முழுசிக் கொண்டு இருக்கிறாய், ஏதுங் கரைச்சல் கிரைச்சலோ?”

“அப்படி ஒண்டுமில்ல”

“சமாளிக்கிறது கெட்டித்தனம்” என்று இவன் நினைப்பு. ரவியைப்பார்த்தான்.

“சங்கதி அறிஞ்சியோ?”

“என்னது?”

"எனக்கொரு 'லக்' அடிச்சிருக்கு"

"லக்கோ..... அப்ப, உன்பாடு வாசிதான்"

ரவி நக்கல் பண்ண, இவனுக்குந் கேந்தியாயிற்று. தன் 'உசத்தி'யைப் பறை சாற்றலானான்.

"பத்ரோன் சம்பளம் கூட்டிப் போட்டன்!"

ரவி நமட்டிச் சிரித்தான்.

"தவை குத்திப் பிரண்டாலும் சம்பளம் கூட்டாத் பத்ரோன் தனக்கு வாபமில்லாம எதையும் செய்திருக்க மாட்டான்...."

சுரேஷ்க்கு அரியண்டமாக இருந்தது. ரவி பேச்சைக் கேட்டால் தன் வாசி கெடும் என்று நினைத்தான்.

"இவன் மட்டில் பேசிப் பயனில்லை" என்று ரவியும் கதையை மாற்றினான்.

"மேசையில் கடிதம் வைச்சன். நீ எடுத்துப் பாக்கேலப் போல...."

ரவி கேட்டதே இவனுக்குச் 'சுருக்'கென்று தைத்தது.

"கவரில உன்ர பேரல்லோ இருந்தது...?"

"உடைச்ச கவர்தானே, பார்த்திருக்கலாம்"

"எண்டாலும் ஓராள்ந்ர பேர்வ வார கடிதம் இன்னொராள் பாக்கப் படாதுதானே?"

"அதுவும் சரிதான்"

கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்த கையோடு ரவி 'பாத்தறும்' பக்கம் போக, இவன் இருந்த வாகில் படித்துவிட்டுச் சிரித்தவனாக வலு 'குஷி' யாகத் துள்ளி எழுந்தான்.

"ரவி ஒரு 'குட் நியூஸ்'"

"என்னது?" என்று கேட்க முதலே சுரேஷ் சொன்னான்.

"இவங்கையில் இப்ப சரியான பிரச்சினையாம் ரண்டு பகுதியாலயும் சூடுபட்டு நாள் வீதம் அம்பது அறுவதெண்டு சனம் சாகுதாம். யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெரிய அழிவு வரப்போகுதாம். அதுக்கிடையில மூத்த மாமா தங்கச்சிவைய 'ஏஜென்சி' மூலம் ஜெமர்மனிக்கு அனுப்பிப் போட்டார்"

ரவி 'நமட்டி'ச் சிரித்தான்.

"உதே 'குட்நியூஸ்' சனங்கள் சாகிறதும் உனக்குக் 'குட்நியூஸ்' என்ன?" "நான் அதைச் சொல்லேல"

"பின்ன, எதைச் சொன்னி?"

"தங்கச்சியவே பிரான்குக்கு வார சங்கதிய முக்கியப் படுத்தாமல் 'பாவம், அப்பாவிச் சனங்கள்தான் வீணாகச் சாகுதுகளெண்டு சொல்லி ரவியை மெல்லமா அணைச்சிருக்கலாம்."

பறவாயில்லை. அதுகள் வந்து சேரும்பொழுதும் ஒண்டும் பறையாமல்
கிருந்திட்டு பேந்து பாப்பம்”

கண நேரமாகியும் சுரேஷ் பதிலே சொல்லாமல் யோசித்தபடி
கிருந்துவிட்டுக் கடைசிவரை வாசித்தான்....

முத்துப்பாட்டி.....!

குறிப்பு: பத்ரோன் - முதலாளி

பொன்ஸ்வா மிஸ்ஸூ - மாலை வணக்கம் ஐயா

மெத்ரோ - சுரங்கவண்டி

வசந்தன் மணிக்கதை 8

“ஒரு கணக்குக் கேட்கப் போறன். ‘டக்’கெண்டு பதில் சொல்ல
வேணும்” என்றார் மாஸ்டர்.

“சரி” என்றனர் மாணவர்கள்.

“நான் இந்தக் கணக்கைச் சொன்னவுடன், ‘மாஸ்டருக்கென்ன
விசராஜ் கிதையும் ஒரு கணக்கெண்டு மினைக் கெட்டுக்
கேட்டாரே’யெண்டு நினைப்பியள். ஆனால், மிகவும்
சிக்கலானது. ஆற அமர நிதானமாக யோசிச்சுச்
சொல்லவேணும். இதில்தான் உங்கட கெட்டித்தனம்
கிருக்கு” என்றார்.

“சரி, கேளுங்கோ” என்றனர்.

“கவனியுங்கோ: ஆறும் ஆறும் எத்தனை?”

‘பன்னிரண்டு’ என்று சொல்ல எல்லோருக்கும் மனம் துடித்தது;
வாய் துருதுருத்தது. ஆனால், ஒருவருமே வாய் திறக்கவில்லை.
மண்டையைப் போட்டுப்பினைந்து கொண்டிருந்தார்கள். “ஆற அமர
நிதானமாக” யோசித்தும் பார்த்தார்கள். மாஸ்டர் ‘தக்கு’
வைத்துச் சொன்ன வாக்கியங்களை அக்கு வேறு ஆணி வேறாக
உருவிப் பார்த்தார்கள். ஒன்றுமாகப் பிடிபடவில்லை.

“தெரியவில்லை; நீங்களே சொல்லுங்கோ?” என்றனர்.

“ஆறும் ஆறும் பன்னிரண்டுதானே; முட்டாள்களே இது கூடத்
தெரியாதா?” என்றார் மாஸ்டர்.

“யார் முட்டாளி?” என்று தெரியாமல் விழித்தனர் மாணவர்கள்.

பாம்பும் பூச்சியும்

யசோதரன்

பாம்பு ஒன்று தனது விஷ நாக்கை வெளியே நீட்டியவாறு மனித வாடையைத் தேடி அங்கும் இங்குமாக அவைந்து கொண்டிருந்தது. இதை ஒரு பூச்சி கண்ணுற்றது.

“இன்று எப்படியும் இந்தக் கொடிய பாம்பு நரபலி எடுக்கத்தான் போகிறது” என்று பயம் கொண்ட பூச்சி பாம்பை மெதுவாக நெருங்கியது.

“பாம்பண்ணாவே, நீ நல்லவன்தானே. இன்று மட்டும் ஏன் இப்படிக் கோபத்துடன் காணப்படுகின்றாய். காரணம் அறியலாமா?” என்றது வாஞ்சையுடன்.

பூச்சியின் குழைவான பேச்சில் குளிர்ந்து போனது பாம்பு.

“பூச்சியாரே, எமது தேசத்தில் அழிவுகளும் அக்கிரமங்களும் நடந்து கொண்டிருக்கையில் இங்கு சிவரீ கலை இலக்கியம் என்று பீற்றித் திரிவதை என்னாற் சகிக்க முடியவில்லை”

சிறிது கணம் தாமதித்த பாம்பு மீண்டும் எகிறிக் குதித்தது:

“எப்படியும் இவர்களைக் கடித்துத் துவம்சம் செய்யவே போகின்றேன்” என்றது.

“அண்ணா, கலை இலக்கியம்பற்றிய அறிவு உனக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். அரசியல் இல்லாமல் கலை இலக்கியங்கள் இருக்க முடியாது. உண்மையான கலை இலக்கியங்கள் ஆழமான அரசியல் வேலையையே செய்கின்றன. நாட்டு மக்களின் பிரச்சினைகளில் இவை அக்கறையற்றவை என்ற உனது வாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது”.

“எப்படியோ இவை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவர்களைக் கடித்துத் துவம்சம் செய்யவே போகின்றேன்”

“பாம்பண்ணா, உனக்குப் பிடிக்காதவற்றை அழிக்கத் தொடங்குவாயானால் கடைசியில் நீ கூட மிஞ்ச மாட்டாய்”

“என்ன! எச்சரிக்கிறாயா?”

“இல்லை உண்மையைச் சொல்கிறேன்”

“இவர்கள் மக்களைக் குழப்புவதாகவே கருதுகின்றேன்”

"மக்கள் குழம்பக் கூடிய நிலையில் இருந்தால் குழம்புவது தானே நல்லது. குழம்பட்டும். அப்போதுதான் தெளிவு வரும்"

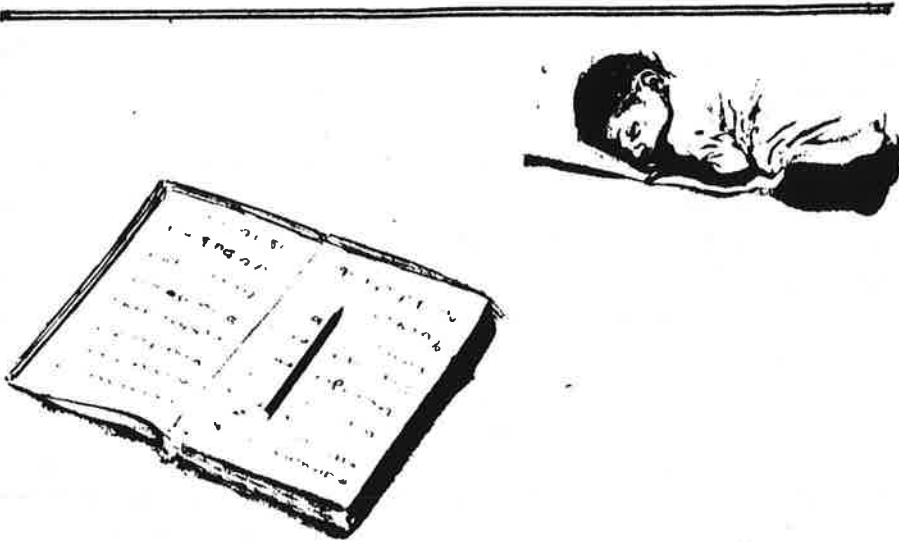
"ஏய் பூச்சியே நீ என்னைக் குழப்புகிறாய்"

"இல்லை அண்ணா கோபப்படாதே! கலை இலக்கியம் பற்றிய தெளிவு இல்லாத நிலையில் உன்னுடைய வாதம் ஓரளவு நியாயமானதுதான். சரி உன்னுடைய மொட்டைத்தனமான வாதப்படியே பார்த்தாலும் இங்கு நடைபெறும் களியாட்ட விழாக்கள், சினிமாக்கள், வியாபாரக் கலை நிகழ்ச்சிகள் பற்றியெல்லாம் நீ அக்கறைப்பாடாதேன்? ஏன் உன்வீட்டு அலுமாரிக் குள்ளேயே பார். மூன்றாந்தர தென்னி நீதியப் பத்திரிகைகள், ஜெமினி சினிமாக்கள், திரைச்சித்திராக்கள் தானே முட்டிவழிகின்றன. இவைகளெல்லாம்....."

"ஏய், நீ அதிகம் பிரசங்கிக்கிறாய்"

பாம்பு ஒரு முறை தலையைத் திருப்பிவிட்டு மீண்டும், "நான் இப்படித்தான், இப்படித்தான் செய்வேன்" என்றது.

"பாம்பண்ணா, ஆத்திரப்படாதே. அமைதியாகு. நீ இப்படி இருக்கும் வரைக்கும், உன்னை நீ உணரும் வரைக்கும் மக்களின் எதிர்காலம், சுபீட்சமான வாழ்வு என்பது கேள்விக்குறிதான்" என்ற பூச்சி அவ்விடம் விட்டகன்றது.

கலையும் இலக்கியமும்-4

சத்திய முர்த்தி

"சகல கலை இலக்கியங்களும் ஏதோ ஒரு வர்க்கம் சார்ந்த பிரச்சார சாதனங்களே" என்று கூறும் போது, நாம் அரசியற் சித்தாந்த வர்க்கப் பிரிவுகளை வர்க்க முரண்பாடுகளை இலக்கியத்துள் வரிந்து கட்டி வலிந்து புகுத்துவதாகவும், இதனால் எழுத்தாளன் சுதந்திரமாக எழுதுகின்ற நிலை மாறி, ஒரு கோட்பாட்டின் கட்டுப் பாட்டிற்குள் மூழ்க நிர் பந்திக்கப்படுகிறான் என்றும், அப்பேர்ப்பட்ட எந்த நிபந்தனைகளும் எழுத்தாளனுக்கு அவசியமில்லை என்றும் பொதுவாக ஒரு கருத்து இன்றும் நிலவுகிறது.

எழுத்தாளன் சுதந்திரமாக எழுத, சிந்திக்க, கருத்துக் கூற முழு உரிமையுள்ளவன். ஆனால், சுதந்திரமாகச் சிந்தித்துக் கருத்துக் கூறும் உரிமை, அவனுக்கு 'இயல்பாக' வந்து சேர்வதில்லை. சுதந்திரச் சிந்தனையின் உரிமைக்கு வலு வேண்டி நிற்பதும் அவன் கொள்ளும் கருத்தியற் கருவூலத்தில்தான் தங்கியுள்ளது. இலக்கியத்தில் மட்டுமன்றி, எத்துறை சார்ந்தும் சுயமர்க்கம், தன்னிலைப்பாடு, சுதந்திரச் சிந்

தனை என்று எதுவும் வாழ்க்கையில் கிடையாது. எதிலும் எப்போதும் சமுதாயத்தில் தொடர்பற்ற நிலையே உண்டு. எவரிடத்தும் "சுயசிந்தனை" என்ற ஒன்று வாழ்வை நிராகரித்துத் தானாக தோன்றுவதுமில்லை. பொருள் மூலகங்களாலும் அவற்றின் இயக்க முறைகளாலும் உந்தப்பட்டு மாந்தர்களின் சிந்தனையும் உணர்வுகளும் இணைவும் தோன்றும் போது, வாழ்க்கையின் அகமும் புறவுமான நிலைப்பாடுகளைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு எழுத்தாளனால் எந்தக் கருவூலங்களையும் சொல்லவோ படைக்கவோ முடியாது. சுதந்திரத்துக்கு உரிமை கோருவதே வாழ்க்கை நிலையின்பாற்பட்டதுதான். எழுத்தாளன் எப்போதும் "தானே"யானவனாக வாழ்வதோ இயங்குவதோ இல்லை. வாழ்வியலுக்கு அவன் உட்படுவதால் அவன் எதனையும் ஏதாவது ஒர் உந்துதலுக்குட்பட்டே கூறுகிறான். அவனை இயக்குவது அவன் சுதந்திரச் சிந்தனையோ அவன் மூளையிலே எழும் கற்பனையோ அவ்வ. மாறாக, அவன் வாழ்வியலின்

உள்ளும் புறமுமான நிலைப்பாடே அவனின் சிந்தனையை, கற்பனையை, உணர்வை, மனோதர்மத்தைத் தூண்டி விடுகின்றது. எழுதுகிறவன் ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறாளுள்ளின், அப்பொருள், அப்பொருளின் கியக்கம், அவனை ஏவவே உந்தி விட்டது என்பதேயாகும். இவ்வாறுள்ள யதார்த்த நிலையை ஆய்வு செய்யும் போதுதான் வாழ்வியல் உந்துதலைவிட அவனுக்கென்று தன்னுணர்வாகத் தோன்றும் எந்த உந்துசக்தியும் அவன் "கற்பிதம்" பண்ணும் மாயா உலகிலிருந்து ஒரு போதும் கிடைப்பதில்லை என்பது புலனாகும்.

எழுத்தாளனின் செயற்பாடுகளும் அவை சார்ந்த பொருட்களும் அவன் கற்பனையையும் சிந்தனையையும் தூண்டி விடுவதால் பொருள், கியக்கம், பகைப்புலன் தவிர்ந்த இலக்கியப்படைப்புக்கள் அவனில் எழுவதும்பலவை. "சுயமாகவும் சுதந்திரமாகவும் சிந்திப்பது" என்பதெல்லாம் தானாகத் தன்னுட்கொள்ளும் மனத்திருப்பதேயே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. யதார்த்த நெறிபிறழ்ந்த கற்பனாவாதக் கலை இலக்கியங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்து முகிழ்ப்பதால் எழுத்தாளன் சுய கட்டுப்பாடு என்னும் தடத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கொள்வதை அவனால் நிராகரித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை.

அவன் சுதந்திரமாகக் கருத்துச் சொல்லும் உரிமை ஒரு கோட்பாட்டைச் சுட்டி நிற்பதால் அச்சுதந்திர வேட்கை நியாயமானதே. ஒரு கருத்தைச் சொல்வதற்கு அவன் வேண்டி நிற்கின்ற சுதந்திரம்தான். அவன்தேர்ந்துள்ள ஜனநாயக வழி. இதனையே எழுத்தாளன் உயிரமூச்சாகக் கொண்டு நிற்கிறான். எனினும், அவன் சுதந்திரமாக எழுதுகிறான் என்பது அவன் அவாவுகின்ற கோட்பாட்டுக்கான உரிமையைச் சார்ந்த சுதந்திரமே தவிர, வேறு எந்தத் தார்ப்பரியமும் அதனுள் இருப்பதில்லை. கலைஞன் ஒரு கருத்தைச் சொல்லும் சுதந்திர எண்ணமும் வாழ்க்கையை உட்கமாகக் கொண்டே எழுகின்றது. இதன் சரியான அர்த்தம், எழுத்தாளன் வாழ்வின் ஊடாக வந்ததுக் கொண்ட ஒரு கோட்பாட்டை, அது பொதுவுடமை அன்றேல் தனியுடமைச் சித்தாந்தமாக இருக்கலாம், அங்கனங்கூறும் ஒரு முழுமையான சுதந்திரமே தவிர, அவன் சகல வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் நிராகரித்து விட்டுச் சுதந்திரமாகப் படைக்கிறான் என்பதன்று. ஏனெனில், அவன் உற்பத்தியாளனாகவன்றி படைப்பாளியாகத் திகழ்பவன்.

படைப்பாளியின் தத்துவ சித்தாந்தம் அவனுக்குக் கடிவாளமல்ல; அது சமுதாயத்தை

வியாக்கியானம் செய்து அத
என்று பெறும் அறிவும் அதனின்
வெளிப்பாடுமாகும். தன்னறிவிள்
பால் சிந்திக்கின்றவாறே மற்
றொருவர் சிந்திக்கவும் கருத்துக்
கூறவும் வேண்டும் என்று
நினைப்பதே இன்னொருவருக்
கள்ள சுதந்திர உரிமையை மறுப்
பதாகும். இவ்வாறு மற்றவர்
உரிமையை மறுப்பவர்க்கே தத்
துவம் ஒரு கடிவாளமாகத்
தோன்றுகின்றது. எதனிலும்
எதனையும் ஆய்வு செய்து
அதனை அறிந்து கொள்ள விரும்
பும் - செயற்படும் உரிமை, அவன்
அறிவை வளர்க்கும் பரிணாமத்
துக்கு ஒரு தேடலாகின்றது.
அவன் தேடலின் பெறுபேறே
அவனது தத்துவ சித்தாந்த
மாகும். தனிநபர் ஆதிக்கத்
துக்கான கலை இலக்கியக் கரு
வூவங்கள் பொது மக்கள்
உயர்வுக்கான சாதனங்களாக
மாறும்போது அவ்வாதிக்கக்
காரன் பொதுமைத் தத்துவங்
களைத் தனக்கிடும் கடிவாள
மாகக் கருதுகிறான். இங்கே
அவனின் தன்னுணர்வான சுதந்
திர உரிமை, தனிநபர் ஆதி
பத்தியத்தை வேண்டி நிற்பதால்
இதனைத் தனிநபர் சர்வதிகாரக்
கருதுகோளாகவன்றி, ஜனநாய
கக்கோட்பாடாகக் கொள்வதற்
கில்லை. சுதந்திரம், உரிமை,
ஜனநாயகம் என்னும் சமுதாயக்
கோட்பாடுகளைத் தமதாக்கிக்
கொள்ளும் பண்பாட்டுணர்வு

எப்போதும் வெகுஜனங்கள் சார்
ந்த பாட்டாளிவர்க்கக் கலை
இலக்கியங்களுையே பிரதிபலிக்
கின்றது. இதனின்றி தெரிவதென்
னவெனில், படைப்பாளி சுதந்திர
மாக எழுதுவதென்பது அவன்
வரித்துக் கொண்ட கருது
கோளைக் கூறும் சுதந்திரமே
தவிர, அவனே சுய சார்பாக
எழுதுகிறான் என்பதல்ல.

தனிநபர்வாதிகள் சுதந்திர
மாக எழுதுவது என்று சொல்
வதெல்லாம் வெறும் புரட்டு.
பண்பு பெருக்கத்தையே அத்தி
வாரமாகவுள்ள ஒரு சமுதாயத்
தில் பாட்டாளி வர்க்க வெகு
ஜனங்கள் அன்றாடம் வறுமையில்
உழல, சுரண்டும் வர்க்கத்தினா
லான ஒரு செல்வந்தர்கள்
ஆஜாடபூதிகளாக வாழும் ஒரு
முரண்பட்ட சமுதாயத்தில் உண்
மையான சுதந்திரம் ஒருபோதும்
இருப்பதில்லை. தனிநபர்வாத்
பிரசாரர்கள் மட்டில் இந்தக்
கலை இலக்கிய வாதிகள் சுதந்
திரமாக எழுதுகிறார்களா? இல்
லை. இவர்களின் 'ரசிகப் பெரு
மக்கள்' விஷயத்தில் ஆபாசத்
தையும் அதன் அனுசரணையான
விபச்சாரத்தையும் தூண்டவல்ல
எழுத்தாளர்கள் இவர்களால்
சுதந்திரமாக எழுதுகிறார்களா?
இல்லை. சமுதாயத்திலிருந்து
கொண்டு, அதேவேளை சமுதா
யத்திலிருந்து விவகிச் சுதந்திர
மாய் வாழ்வதென்பது எந்த ஒரு
எழுத்தாளனாலும் முடியாத

காரியம். கலைஞர்களின் தனி நபர்சுதந்திரம் என்பதே பணமூட்டைகளுக்கும், வஞ்சு உழல்களுக்கும் விபச்சாரத்திற்கும் 'புனிதமாகக் கீழ்ப்படியும்' வேஷமான பக்கச் சார்பேயன்றி, வேறு சுயவாத சுதந்திரம் என்ற எதுவும் கிடையாது. மானிட தர்மத்தையும் மனித நேயத்தையும் பணப்பெருக்கத்திற்கு அடைவுவைக்கும் கலை இலக்கியக்காரனிடமிருந்து சமுதாய உய்விற் கான கருவூலப்படைப்புக்களை எதிர்பார்ப்பதென்பதும் முடியாத காரியம்.

வாழ்க்கைப் பிரச்சினையே படைப்பாளியில் கருக்கொண்டிருக்கும்போது, அவனால் எதையும் சுயாதீனமாக எழுதவும் முடியாது. எதற்கும் ஓர் உந்து சக்தியுண்டு. எந்தவோர் உந்துதலும் சுயமாக எழுவதில்லையல்லவா? அதுவும் தவிர, படைப்பாளி ஒரு ஜடமாக இருப்பதில்லை. அவன் எப்போதும் சிந்திக்க, உணர, அறிய ஆவலுள்ளவனாகத் திகழ்கிறான். ஜடத்தை யே பரிசீலிப்பவன் மனிதன். ஆக, எழுத்தாளன் ஜடப்பொருள்களினூடாகவும் கலை இலக்கியங்களைப் பெறுகிறான். தனிநபர்வாதச் சுதந்திர இலக்கியங்களும் படைப்பாளியின் ஒரு வர்க்கச் சார்புக் கருத்தியலே. 'தன்னுணர்வு, சுயநிலைப்பாடு, தானாகவே இயங்கும் தன்மை' என்று படைப்பாளிக்குத் தேன்றும்

எண்ணங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்து உருவாகும் கருதுகோளே தவிர வாழ்க்கையைப் புறக்கணித்துவிட்டுத் 'தானே'யாகப் பீறும் கருத்துருவமல்ல. இதன் அர்த்தம், கலை, இலக்கியம் யாவும் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்துச் சமுதாயத்திற்காக உருவாக்கம் பெறுவதாகும்.

இவ்வாறு உருவாக்கம் பெறும் இலக்கியங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளால் உந்தப்படும் உணர்வுகளைக் கத்தரித்துக் கொண்டு சுதந்திரமாகக் கருக் கொள்வதென்பது ஒருபோதும் சாத்தியமாகாது; யதார்த்தத்திற்கும் மாறுபட்டதாகும். கலை இலக்கியம் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிப்பதோடு அதனை விமர்சிக்கவும் வியாக்கியானம் செய்யவும், மாற்றியமைக்கவும், வழி காட்டவும் உள்ள மகத்தான சாதனமாகும். இம் மகத்தான கருத்தியற்கருவியை வியாபாரிகள் பண்டமாற்றுச் செய்யும் ஜடப்பொருளாக வரித்துக் கொண்டு, தம் வாணிபத்துக்கு உட்படுத்தப்படுத்தப்படும்போது, அது அதன் சாதனையின் தன்மையை முற்றாக இழந்து விடுகின்றது. இவ்வகைத்தான நபஞ்சகக் கலை இலக்கியங்கள் 'ஜனரஞ்சகம்' என்னும் பாவனையில் வணிகர்களால் பொழுது போக்குர்சாதனங்களாக விளம்பரப்படுத்தப்படுவது ஒன்றும் புதுமையல்ல. கலை இலக்கியங்களையும் 'வர்த்

தக சேவையாகக் கருதுவோர் க்குச் சுரண்டலே கண்ணுங் கருத் துமாகவிருப்பதும் ஒன்றும் வியப் புகுரியதல்ல.

வாழ்க்கைத் தொப்பரையில் சதா உழலும் மாந்தர்களின் அகோரம் பொழுது போக்குக் கலை இலக்கியக்காரர்களுக்கு ஒரு வேடிக்கை வினோதமாக இருக்கலாம். ஆனால், மக்கள் கலை இலக்கியக்காரனுக்கு அது வெந்தணவ். மக்களின் உணர்வுகள், தாபங்கள், அபிலாட்சைகள், ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், குமுறல்கள், துன்ப துயரங்கள், அழிவுகள், நாசங்கள், கலகங்கள், சச்சரவுகள், போராட்டங்கள் என்பன பொழுது போக்குக் கருவூலங்களைக் கலை இலக்கியங்களால் இனங் காணப்பட்டதாகவோ, இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாகவுள்ள வர்க்க சக்திகளை எதிர்த்துத்தகர்க்கும் மார்க்கங்களைப் பற்றுறுதியோடு மக்களுக்கு வழங்கியதாகவோ உள்ள இலக்கியப்பதிவு பெரும் பாலும் இல்லை. மேலாதிக்க வர்க்கங்களின் மென்னுணர்வு ஆசாபாச அபிலாட்சைகளை மையப்படுத்தி வெளிவரும் சகல கலை இலக்கியங்களும் பாட்டாளிவர்க்க மக்கள் விடுதலைக்கு எதிரான தற்குறிக் கருதுகோள்களைக் கொண்டு நிர்வாணித்தும் வெளிவருவதால், அவை பொதுமக்களின் அவலங்களுக்குக் காரணமான ஆளும்

அதிகார வர்க்கத்திற்கே சேவகம் செய்கின்றன. சகல தேசிய இனங்களும் நாடுகளும் அன்றாடம் பல்வேறு முறைகளில் தனிநபர் ஆதிக்க வர்க்கத்தால் ஈவிரக்கமின்றிச் சுரண்டப்படுகின்றபோது, அதனை எதிர்த்தும் திராணியுள்ள பாட்டாளி வர்க்க விடுதலை இயக்கப்போராட்டங்களை வேண்டுமென்றே திசை திருப்பும் மந்திரக் கோல்களாக எழுகின்ற கற்பனாவாதக் கலை இலக்கியக் கருவூலங்களும், மதக்கோட்பாடுகளும், இவற்றையொட்டிய கலாச்சாரங்களும், வாழ்க்கையை அதன் மண்ணிலிருந்து முற்றாக அந்நியப்படுத்தி மக்களை அந்தராத்மாக்களாக்கிவிட்டதால் இதனை உணர்ந்தவணிகர்கள் நிந்த அவல வாழ்க்கையையே வாசியாகக் கொண்டு கலை இலக்கியம் பொழுது போக்குச் சாதனம்' என்ற தோரணையில் மக்களின் விமோசனத்துக்கு எதிரான கருத்துருவங்களை வேடிக்கையாகவும் ஜனரஞ்சகப்படுத்துகின்றனர். இக்கலை இலக்கியங்களில் சில உருவத்தாலும் ஒப்பனை அமைப்பாலும் மக்களைக் கவரும் காட்சிகளைத் தத்ரூபமாகச் சித்தரித்த போதும், உள்ளடக்கம் என்னும் கருத்தியல்கள் உழைப்பாள மக்களின் முழுப்பகைவனான சுரண்டும் ஆதிக்க வர்க்கப் பிரச்சாரங்களையே வலுபுட்டுவனாக உள்ளன. இதனால்தான் இவற்றை

“மக்கள் விரோதக் கலை இலக்கியங்கள்” என்றும், சுரண்டும் வர்க்கத்திற்குச் சேவகம் செய்யும் “பொழுது போக்குச் சாதனங்கள்” என்றும் கருதப்படுகின்றன.

மக்களின் உணர்வுகளையும் வாசகனின் உன்னத அறிவையும் கொஞ்சமேனும் பொருட்படுத்தாமல், தானடித்த மூப்பாக எழுதின்ற உருவாக்கங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட குறுகிய வட்டத்தின் பணத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்து விடுவதால் அவை பொது மக்களின் தேவைகளைத் தொட்டு நிற்பதாக ஆகா. தன்னெழுச்சியான மன அவசங்கள் ஒரு போதும் வெகுஜன உணர்வாகத் தோன்றுவதுமில்லை. வெகுஜன உணர்வே தன்னுணர்வாகக் கிளர்கின்றது. செடியிலிருந்தே பூ; பூவிருந்து செடியல்ல.

மக்களுக்குப் புரியாத விஷயங்களை மக்களுக்குப் புரியும்படி எழுத விழையும் படைப்பாளர்களும் இலக்கியத்தில் பரிசோதனை உத்திகளைக் கையாள அவாவுவதால் புத்திஜீவிகளை மனசிற்கொண்டு படைக்கப்படுவது அவதானத்திற்குரியது. எடுத்த விஷயத்தை வலுவூட்டும்போது புதிய கலைச் சொற்களை உருவாக்குவதும் மக்கள் எழுத்தாளன்தான். அத்தகைய புதுச்சேர்க்கைகள் மெருகூட்டப்படும்போது அதன் தன்மையிலும் அப்படி ஆவதை எழுத்

தாளன் மனசிற் கொள்வதல் வேண்டும். இல்லையேல், “கலை கலைக்காக” என்னும் கோதாவுள் செல்வதை அவனாலும் நிராகரிக்க முடியாது போய்விடும்.

“உலகம் எங்கும் சென்று போதியுங்கள். “செவியுள்ளவன்” கேட்கக் “கடவன்” என்றுள்ளவாக்கியத்தின் அகம்பாவம் இலக்கியக்காரனுக்கு இருப்பின் அவன் படைப்புக்கள் “அறிவுஜீவிகள்” என்று அவனால் கருதப்படும் செவியுள்ளவர்களுக்கும் அவனுக்கும் திருப்தியளிக்குமே தவிர, மக்களுக்கு எவ்வகைத்தானும் பயன்படா. மக்கள் அனைவருமே சிந்திக்கக் கூடியவர்கள்; செவியுள்ளவர்கள்; எதனையும் புரிந்து கொள்வும் சாதிக்கவும் வல்லவர்கள். வெகுஜனங்களே வாழ்க்கையின் ஊற்றுக் கண்ணாயிருக்கும்போது அவர்களை ஜடஜீவிகளாகக் கருதி மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் சுகபோகங்களுக்காகப் படைக்கப்படும் கலை இலக்கியங்கள் கலையம்சத்தில் சிறப்பாகவிருப்பினும் அவை மக்கள் விரோதப் படைப்புக்களே. இலக்கியத்தின் பயன் கருதாது அதன் விளைவுகளைத் துச்சமாகக் கொள்ளும் வணிகக் கலைஞர்கள் அதனையும் விஷயார்ப்பண்டமாக விளம்பரமாக்குவதால், தாமே மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதான பாசாங்கில் அவர்கள் “படாத பாடு” படுவதோடு தம் பொன்

ளான நேரத்தையும் விரயமாகி
 குவது ஒன்றும் தற்செயலான
 விஷயமுமல்ல.

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு!

அன்புள்ள அப்பாவுக்கு
 அருமை மகள் வணக்கம்.
 இன்பமுடன் நீங்கள்
 எழுதியதை வாசித்தேன்.
 என்புருஷன் இப்போது
 இத் தோட்டத் தலைவர்,
 நன் மக்கள் மூவரில்
 நள்ளியென் மூத்த மகள்.
 தன்னிச்சையாய் அவர்
 தவறாமல் சுருத்தரங்கம்
 கள்ளியர்களோடிணைந்து
 கண்டபடி போய்வருவாள்.
 சின்னவன் சிரங்கள்
 செல்வதில்லை பள்ளிக்கு.
 என்னவோ கட்சி யென்று
 இரவுபகல் சுத்துகிறான்.
 முன்னவன் மூத்தமகள்
 முடிந்தது படிய்பென்று
 இன்னமும் அலைகிறான்
 ஏற்றதோர் வேலையின்றி,
 சொன்னால் அவரிடத்தில்
 சுடுகடென எண்ப்பேடு
 என்னாலே இதைப்பார்க்க
 ஏதடி நேர மென்பார்.
 வருவதவர் நள்ளிரவில்
 வாயிலே மதுவாரடை.
 திருந்துமோ பிள்ளைகளும்
 திருந்தாத அப்பனென்றால்?
 சுருத்தரங்கு போகு மகள்
 கடு கடுத்துப் பேசுகிறான்.
 வருந்துகிறேன் நெஞ்சம்
 வாடுகிறேன் உழைத்த,
 கிள்ளங்கை தேத்தளிரைக்
 கிள்ளியே வளர்கிறது.

எள்ளத்தையே மாற்றம்
 இல்லையெம் பெண்களுக்கு
 கள்ளத் தன மின்றிக்
 காலமெல்லாம் உழைத்தும்
 உள்ளங் குமுறுபவர்
 உண்மையில் பெண்கள்தாம்.
 ஏமாறும் தொழிலாளர்
 இருக்கின்ற வரையங்கே
 ஏமாற்றிப் பிழைப்போர்க்கு
 என்றமே நாமடிமை.
 தாமாகத் தமையுணர்ந்து
 தன்னுணர்வைப் பெறும்படும்,
 "ஆமாம்சாமி" என வணங்
 கும்
 அடிமைகளே தொழிலாளர்.
 உரிமைகளைப் பெற்றென்ன
 உயர்வென்ன எய்திடுவோம்?
 நரிக்குணத்து வேட்பாளர்
 நாடியெம்மை வரும்போது,
 எரி யுமிழ்ப் பேசுவார்
 இல்லையென இழுவென்பார்.
 சரியாய்போன பின்னவரை
 சந்திப்பது முயற் கொம்பு.
 கண்ணில்லா தவன்காட்டும்
 கலைக் கூத்து நிகராக,
 மண்வாசனை தெரியாத
 மண்கும் கலை வளர்ப்பான்.
 தண்ணீரில் எழுத்தாக
 தானெங்கள் கலைவளர்ச்சி.
 புண்ணாகும் என்நெஞ்சம்
 புழுங்கலின்றிப் புதுமையில்லை!

-சி. அழகுப்பிள்ளை

வீரகேசரி

கோவம்

வாராபியன் தோழி வாராயோ

-புவனம்

"வாசலில் வரும்போது மஞ்சள் திலகம் இட்டுக் கொள்கின்றார்கள்
களே ஏன்?"

"மங்கள நாளுக்கு ஒரு அடையாளமாக"

"சிலர் மட்டும் உங்கள் கலாச்சார உடையை அணிந்திருக்கிறார்கள்
களே?"

"சிலருக்கு மட்டுந்தான் அது வசதியாயிற்று "

"உங்கள் கலாச்சாரத்தில் அது கட்டாயமில்லையா? "

"மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் மட்டுந்தான் "

"இது உங்கள் கலாச்சார உடையா? அல்லது சமய உடையா?"

"ரெண்டுந்தான்.....எக்ஸ்கியூஸ் மீ"

"யெஸ்..யெஸ்"

"டே ரமணா, கலாச்சாரமெண்டா என்ன? சமயமெண்டா
என்ன?"

"ஏன்? உனக்கென்னத்துக்கு இப்ப அதுகளை"

"ஏனோ! கொணந்து மாட்டிவிட்டுட்டு எல்லோரும் மாறீட்டி
யள். இஞ்ச நான் கிடந்து படுகிற பாடு ஆருக்குத் தெரியும் "

"ஏன் 'வெள்ளத்தோல்' என்னவாம்?"

"அவன் என்ன கேள்வியே கேட்கிறான். ஒவ்வொண்டையும்
துருவித் துருவி அக்குவேற ஆணிவேறயாயப் பிச்சுக் கொண்டல்லே
நிக்கிறான். இனியும் ஏதாவது அறம்பிறமாக் கேப்பாளெண்டா
என்ற பாட்டில எழும்பி வந்திடுவன். சொல்லிப் போட்டன்..."

"கொஞ்சம் சும்மா இரடப்பா. வேற பாஷை கதைகக் கூடியாக்
களையும் காணேல்ல. எங்கட கலியாண வீட்டைப் பார்க்க
வேணுமெண்டு வலிய வந்திருக்கின்றான். அவனோட ஒருத்தரும்
கதைக்காமலிருக்கிறது சரியில்லையடா. வேற யாராவது வரும்
வரைக்குமாவது சமாளி "

"யெஸ் சொல்லுங்கோ "

"இதென்ன இரண்டு ஆண்கள் மணவறையில் இருக்கிறார்கள்.
ஆணுக்கும் ஆணுக்குமா திருமணம்!"

"கிழிஞ்சது போ. ஐயோ, இதை இனி என்னெண்டு நான்

விளங்கப்படுத்த "

"நோ...நொன்னன்...நோ. அப்படியொண்டுமில்லை. பொம்பிளை இனித்தான் வருவா. அதுவரைக்கும்தான் இவர்.

இவர் பொம்பிளையினர் தம்பிக்காரன். இது எங்கட முறை அவ் வளவுதான். நீ...ஆ... அங்க பொம்பிளை வாறா. இனி இவர் எழும்பி விடுவார் "

"உங்கள் கலாச்சார உடை சரி. பொம்பிளை ஏன் தலைக்கு மொட்டாக்குப் போட்டிருக்கிறா?"

"தாவி கழுத்தில ஏற்றுவரைக்கும் பொம்பிளை மாப்பிளையைப் பார்க்கக் கூடாது. அதுக்காகத்தான்...."

"ஓ...மை...கோர்ட். இப்பத்தான் ஒருவரை ஒருவர் முதன் முதலாகச் சந்தித்துக் கொள்கிறார்களா?. இவர்கள் எப்படி ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு...."

"இல்ல..இல்ல, பரிஸில, ரெண்டு பேருக்கும் ஏற்கனவே பழக்கம். இது "வவ் மறீட்ஜீ"தான் "

"அப்ப ஏன் மொட்டாக்கு?"

அஃதானே!

".....ஹி....ஹி....ஹி...."

"....."

"ஏன் பொம்பிளை எழும்பி நிண்டு மாலை போடுறா? மாப்பிளை இருந்துதானே போட்டவர்! "

"அ..து.. எங்கட கலாச்சாரத்தில அப்படித்தான். பொம்பிளையள் அடங்கி வாழவேண்டுமெண்டு விதிச்சாச்சு. அதுக்கொரு அடையாளந்தான் இது"

"யார் விதிச்சது?"

"ஓகோ, இவரும் பெண்விடுதலைக்காரனோ! அச்சம், மடம், நாணம்... இதுகளைப் பற்றி இவையளக்கெங்க விளங்கப் போகுது. என்ன சொன்னாலும் எங்கட ஆம்பிளையள் கெட்டிக்காரங்கள்தான். முந்திவிட்டாங்கள் - விதிச்சாச்சு. எப்படியோ, இந்தப் பொம்பிளையள் யோசிக்கத் தொடங்காதவரைக்கும் ஆம்பிளைச் சிங்கள்களை ஒரு பிள்ள அசைக்கேலாது"

"ஹி... இல்ல அது அப்படித்தான்"

ஹி...ஹி....ஹி...."

"அங்கே என்ன இசைக்கருவியை அவர்கள் மீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?"

"சின்னனா இருக்கிறதைத் 'தவில்' எண்டு சொல்லுறது. குழாய் மாதிரி இருக்கிறதை நாதஸ்வரம் எண்டு சொல்லுறது. மணவிழாக்கள் மங்களகரமாக இருக்கிறதுக்காக இந்த இசைக் கருவிகளை வாசிக்கிறது வழக்கம்"

"மங்களகரமாக இருப்பதற்காகவா?"

"ஓ, ஏன்?"

"இவ்வ, உங்கள் கலையை, கலைஞர்களின் திறமையை மதிக்கிறேன். ஆனால் இப்படியொரு சிறிய மண்டபத்தினுள் நான்கு சுவர்களாலும் சவுண்ட் எக்கோ பண்ண இவர்கள் இப்படி வாசித்துக் கொண்டிருப்பது மங்களகரமாகவா இருக்கிறது? இதை உங்களால் சகித்துக் கொள்ள முடிகிறதா?"

"இவன் பரதேசிக்கு அப்பவும் சொன்னான். உந்த 'உயிர்மேளம்' வேண்டாமெண்டு கேட்டானே! 'கசப்' போட்டுக் கட்டினா என்ன கட்டுப்படாதே! மேளகாரருக்கும் ஓடர் குடுத்தாச்சு இனி ஒண்டுக்குச் செய்யேலாது எண்டான். இப்ப பார், எனக்கே மண்டை வெடிக்குது. இதை நான் இவனிட்ட என்னெண்டு சொல்ல.

"கடவுளே! இன்னும் எத்தனை தரம் இவனுக்கு நான் பல்லுக் காட்ட வேண்டி வருகி தோ!"

"ஹி.. உண்மைதான்".

....ஹி....ஹி.....ஹி....

"அங்கே என்ன சதுரமான கறுப்புக் கல்லு?"

"அது கல்லில்ல (காணும்) அம்மி"

"அதை ஏன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

"அதில பொம்பிளையினர் காலை(பாதத்தை) மாப்பிளை தூக்கி வைச்சுச் சத்தியம் வாங்குவார். அப்பிடி வாங்கித்தான் தாலி கட்டிறது வழக்கம்".

"என்ன சத்தியம்?"

"அந்தக் கருங்கல்லைப் போல் கற்பிலை உறுதியாக இருக்க வேணுமெண்டு"

"தாலி கட்டுற நேரத்திலயும் மாப்பிள்ளைக்குச் சந்தேக மெண்டால் இவர் எப்படிக்குடும்பம் நடத்தப் போகிறார்?"

"இவ்வ, எங்கட சீதாப்பிராட்டியும்....."

"சீ, வேண்டாம். இப்ப சீதாப் பிராட்டியினர் கதையைத் தொடங்கினா கலியாண வீடு முடிஞ்சாலும் கதை சொல்லி முடியாது. நல்ல காலம் 'கற்பு' எண்டா என்னெண்டு

கேக்காம விட்டிட்டான் - தெரியும் போல'

..... இவ்வ, இதுகள் வெறுஞ்சம்பிரதாயங்கள்தான்."

"வெறுஞ் சம்பிரதாயங்களெண்டால் அதுகளைக் கைவிடலாம் தானே! கல்லையும் காவிக்கொணர்ந்து நேரங்களையும் மினக்கெடுத்தாமல், "

"ஹி.... நீங்கள் சொல்லுறதுஞ் சரிதான்."

....ஹி...ஹி...ஹி...."

'இவன் சொல்லுறதுகளிலையும் ஞாயம் இருக்குதுதானே. ஆரைக்கேட்டாலும், ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் இருக்காம். அனா தங்களுக்குத் தெரியாதாம் என்று சொல்லுகினம்.

இந்தச் சம்பிரதாய முறையள்ள அர்த்தமில்லாததுகளை, காலத்தோட ஒத்துவராதுகளையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு, புதுசா எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு முறையை ஏன் உருவாக்கக் கூடாது?

பழைய முறையை அப்படியே தொடர வேணும்மெண்ட தில்லையே. அப்படித் தொடருகிறதெண்டால் இண்டைக்கு வடக்கு கிழக்கில விதவையளா இருக்கிற மூவாயிரம் பொம்பிளையளையும் நெருப்புக்குள்ளயல்லோ தள்ளியிருப்பாங்கள்!

அப்ப. சிலபேர் யோசிச்சு உடன்கட்டை ஏற்றது மாதிரிக் கொடுமைகளைக் கைவிட்டது மாதிரி தொடர்ந்தும் ஏன் யோசிச்சுக் கொள்ளக் கூடாது. இதுகளைப்போய் நான் வெளியில சொல்ல என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பாங்கள். ஆனா மற்றவர்கள் எங்களைப்பார்த்துச் சிரிக்கிறதுகளை ஆருக்கு விளங்கப் போகுது.'

"என்ன கடுமையாக யோசிக்கிறீர்கள் "

"யெஸ்..யெஸ் வீ ஹாவ் ரூ திங்"

நாடக மனிதர்கள்

பதாகைகள்
வானத்து வயிற்றில் இடிக்க
நீண்ட ஊர்வலம் .

இறுகப் பூட்டிய
இரும்பு யன்னலூடாக
விழி எறிந்தேன் .

என்னை அடைத்தவர்கள்
முன்வரிசையில்
ஒங்கிய குரவெடுத்து
கோஷம் பாடிச் சென்றனர் .

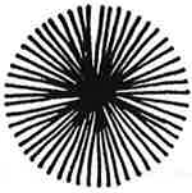
கொடி பிடித்துச் சென்ற
சிலர் வந்து
என்னை
அடக்கிவிட்டுச் சென்றனர் .

இரும்பு யன்னலின்
சிறிய துவாரமும்
இப்போ
அடைக்கப் பட்டுவிட்டது .

காற்றுக்குத் தடை
விதிக்கப்பட்டு விட்டது .
வீதியில் உலவ அனுமதி
மறுக்கப் பட்டுவிட்டது .

கூக்குரலிடுகிறார்களே
ஏன் ?
கொடி பிடிக்கிறார்களே
எதற்கு ?

யாரோ சொன்னார்கள் :
பெண் விடுதலை யாசித்து
நடக்கிறார்களாம் .
(நடக்கட்டும் நாடகம்)

விமர்சகர் விமர்சனங்கள்

மலையக மக்கள், முஸ்லீம் மக்கள் பற்றியதான உங்கள் ஆசிரியர் கருத்துக்கள் வரவேற்கத்தக்கன. முஸ்லீம் மக்களின் பிரச்சினை சம்பந்தமாக இன்னும் ஆழமாகப் போயிருக்கலாம்.

முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ்த் தேசிய இனத்துள் அடங்குவர் என்ற கருத்து விவாதத்திற்குரியது. முஸ்லீம் மக்கள் தம்மை 'இஸ்லாம்' மதத்தினூடாகவே அடையாளங் காண்கின்றனர். மலையக மக்கள் மத்தியிலும் இப்போது தாம் தனித்துவமான இனத்தவர் என்ற கருத்து வலுத்து வருகின்றது. மலையக, முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்குவரேயன்றி தமிழ்த் தேசிய இனத்துள் அடங்கமாட்டார்கள்.

- மோகன்தாஸ் -

ஆசிரிய தலையங்கம் பயனுள்ளது. முஸ்லீம் மக்கள் தமிழ் மக்களின் (தமிழ்த் தேசிய இனத்தின்) மத்தியில் ஒரு சிறு பான்மை இனம் என்ற கருத்து விவாதத்திற்குரியது.. முஸ்லீம் மக்களின் (மலையகத் தமிழரதும்) தனித்துவம் எவ்வாறு பேணப் படக் கூடுமென்ற விஷயத்தில், அவர்கட்கும் சுயநிர்ணய உரிமை அவசியம் என்பது என் கருத்து. இதில் 'ஓசை'க்கும் உடன்பாடு இருக்குமென நம்புகிறேன். இது தலையங்கத்தில் அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பின் நன்று. அந்நியத் தலையீடு என்னும்போது இந்தியாவே முதலில் மனதிற்கு வருகின்றது.

பிரதீபனின் இலங்கை: கருத்தும் கண்ணோட்டமும் என்னும் கட்டுரையில் இந்தியா நேசநாடு என்னுங் குறிப்பு இந்தியாவின் பிராந்திய மேலாதிக்க நோக்கங்களைக் கணிப்பிலெடுக்கிறதா என நிச்சயமில்லை. தேசியப் பிரச்சினையில் பாராளுமன்ற இடது சாரித் தலைமைகளின் பாரிய தவறுகளை விமர்சிப்பது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது போல் தெரிகிறது.

வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பில் அங்குள்ள முஸ்லீம் சிங்கள மக்களது விருப்பு வெறுப்புக்களை எவ்வாறு கணிப்பிலெடுப்பது என்பது பற்றிக் கூடிய கவனங் காட்டப்ப பட்டிருக்கலாம். இது சிக்கலான, ஆனால் புறக்கணிக்கவியலாத பிரச்சினை.

சிவத்தம்பியின் கட்டுரையில் யாழ்ப்பாணத்தார் பற்றிய (குடாநாட்டுக்கு வெளியிலான மக்கள் மனதிலுள்ள) படிமத்திற்கு

ஆதாரமான ஒரு "வர்க்க நவன்" சார்ந்த அடிப்படை சமநோக்குடன் கவனிக்கப்படவில்லை. தெற்கில் பல இடங்களிற் தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்த வியாபாரிகளே யாழ்ப்பாணத்தார் பற்றிய படிமத்தை நிர்ணயிக்கும் அதே சமயம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தீவு மக்கள் பற்றிய ஒரு அயல் உணர்வு நீடித்ததை அவர் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரை நெடுங்காலமாக யாழ்ப்பாணத்தார் என்ற சொல் வட - கிழக்குத் தமிழர் அனைவரையும் குறித்தது. யாழ்ப்பாணப் புரொட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவர்கள் கொழும்பு நிரந்தர வாசஸ்தலமாகக் கொண்ட சைவர்களை விடக் கூடிய அளவு யாழ்ப்பாணத்தவர்களே. கல்விக்காக மதம் மாறியோர் பலர் இன்னமும் சைவர்களது சமூகப் பழக்கங்கள் பலவற்றைப் பேணுவதை அறிவோம். சைவ - கிறிஸ்தவ திருமணங்கள் சாதி எல்லையைத் தாண்டியனவேயன்றி சகித்துக் கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. வனரோலின் நாடகங்கள் (அவர் சிங்களவரல்லர் என நினைக்கிறேன்) போன்று Banda comes to town) என்ற நாடகமும் மேடையேறியது. இவை யாவும் ஆங்கிலக் கற்ற கொழும்பு நடுத்தரவர்க்கத்திற்குரிய "நகைச்சுவை"யின் வெளிப்பாடுகள். பரந்துபட்ட சிங்கள, தமிழ் வெகுஜனங்களது மனதிலிருந்த படிமங்கள் கணிசமாக வேறுபட்டவை.

சாதி ஆதிக்கம் பற்றிய விஷயத்தில் அவரது கட்டுரையில் உள்ள இறுக்கம் பிற இடங்களிலும் பேணப்பட்டிருப்பின் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். மொழிப் பிரச்சினையில் தமிழர் சிவர் சாதி உணர்வு காரணமாகவே அரசு கரும மொழிச் சட்டத்தை எதிர்த்தனர் என்ற வாதம் (காராள சிங்கத்தினது) மேற்கோளாகக் கூறப்படுகின்றது. இது முழுமையற்றதும் தேசியத் தலைமையின் வர்க்க அடிப்படையை மறுப்பதுமாகும். இது பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் சிறிது விரிவாகத் தன் விளக்கத்தைத் தந்திருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய ஆசிரியரது மதிப்பீடுகள் அக்காலத்தின் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறி விட்டதாலேயே பொய்த்து விட்டன.

இக்கட்டுரை எழுதப்பட்ட காலத்தைக் (1974) கணிப்பிலெடுக்கப் படும்போது, அன்றைய அரசியற் சூழ்நிலையில் த.வி.கூ இனவாத அரசியலுக்கு முகங் கொடுக்குமாறு எழுதியமையாலேயே முன் சொன்ன பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்குமோ எனவும் எண்ணத் துண்டு கிறது.

திகதி குறிப்பு,
 பிணங்களை எண்ண,
 குருதியாற்றின் ஆழ அகலம் காண,
 சிதறிய உடல்களின் வீதம் கணிக்க,
 பாவை நிலத்தின்
 பசும் பரப்பையும் சுடுகாடாக்க.

15 ஜனவரி 1991

மறந்து போனது
 ஹிரோசிமா, நாகசாகி,
 யாருக்காக இந்த யுத்தம்?
 யாருக்கு வேண்டும் (இந்த) யுத்தம்?

தில்லைநடசேன்

கழுகுகள் முகம் மறைக்க
 இறைமை முகமூடி
 குழம்பிய குட்டையிலும்
 குட்டையைக் குழப்பியும்
 மீன்பிடிக்கும்
 உயிர் கொல்லிக் கழுகுகள்

வெள்ளைப் புறாவின்
 சிறகை வீழ்த்த இன்னொரு அம்பு
 புறம்பாந்தின் வானத்தில்
 யுத்த மேகம்

எனினும்
 வலிவோடு எதிர் கொள்ளும்
 மானுடம்.
 கூற்றை ஆதரிக்க
 ஆங்காங்கே
 "யுத்தம் வேண்டாம் யுத்தம்
 வேண்டாம்"
 மானுடக் குரலின் முழக்கம்.

தங்கள் தந்தை போர் கைதியாக சிக்கி விட்டார் | என்ற செய்தி கேட்டு திடுக்கிடும் மனைவி, குழந்தைகள்.

புதியன புகுதல்

வ.ரா.

எழுத்துக்கு முன் பேச்சு. தைத்தான் உலகம் இதுவரையும் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறது. எனவே, எழுத்துக்கு வாதாரம் பேச்சு. பேச்சோ, னிதனுடைய கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் வெளியிடுவதாகும். ருத்துக்கள், கால மாறுபாட்டால் மாறும் தன்மை கொண்டவை. கால மாறுபாடு, மனிதனுடைய வளர்ச்சியையும் ருசினையும் பொறுத்திருக்கின்றது. னிதனுடைய மனம் மாறிக் காண்டே போகையில் அவனுடைய பேச்சு மட்டும் மாறாமல் இருக்க முடியுமா?

மனிதன் ஒரு காலத்தில் காட்டுமிராண்டியாக இருந்தான் என்று சொல்லுவது மரபு அது. ண்மையுங்கூட என்றும் சொல்லாம். காட்டுமிராண்டியாக அவன் இருக்கையில் அவனுக்கு ரகரீகம் ஏது? நாகரீகம் இருந்தாலும், அது காட்டு ணத்தைத் தழுவினதாகத் தான் இருக்கும். அவனுக்கு டு வாசலைப் பற்றிக் கவலை இல்லை; ஆடை ஆபரணங்கள் அவனுக்கு எதற்கு? அவை,

உடலை இம்சை செய்யும் சுமையாக அவனுக்குத் தோன்றினால் அது ஆச்சரியப்படவேண்டிய சங்கதி அல்ல. கலையும் கவிதையும் கனவில் கூட அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்திருக்க மாட்டா. இப்பேர்ப்பட்ட நிலையில் இருக்கும் மனிதன், சமுதாயம் என்றும், அரசியல் என்றும் இருக்கின்றன என்ற ஏன் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்?

தற்போது நாகரீகப் பண்பில் திளைத்திருக்கும் மனிதனுடைய மூதாதைகள் மேற் சொன்ன வாறுதான் வாழ்ந்தார்கள் என்று சொன்னால், அதைக் கேட்டு ஆத்திரப்படுகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். கடவுள் அரசு செலுத்தும் உலகத்தில், மனிதன் இப்படிக்கூட இருந்திருக்க முடியுமா என்று இவர்கள் கோபத்தோடு கேட்டாலும் கேட்பார்கள். இவர்கள் யோசிக்காமல், கோபம் கொள்கிறார்கள் என்பதை ருசிப்படுத்தி விடலாம்.

நாம் எல்லோரும் நீக்ரோச் சிப்பாய்களைப் பார்த்திருக்கி

றோம், அவர்கள் பேசுவதையும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அது எப்படி நம் காதுகளில் பட்டது? வெறும் அர்த்தமில்லாத கூச்சலாகப் பட்டது என்றுதான் சொல்ல முடியும். அவர்களுடைய பேச்சு அந்த மாதிரி நம்மவர்களின் காதில் பட்டதற்குக் காரணம் என்ன? நீக்கரோக்களின் வாழ்க்கையும் பாஷையும் நாகரீகப் பண்பில் முன்னேறாத காரணமாகும்.

இப்பேர்ப்பட்ட மக்களுக்குப் பேசுவதற்கு ஏராளமான சொற்கள் தேவையில்லை. ஓடு, நட, உட்கார், தூங்கு, சாப்பிடு, அடி, மரம், மலை, ஆறு, நீர், உணவு போன்ற சில நூறு சொற்களைக் கொண்டு, அவர்களால் வாழ்க்கையை நடத்தி விட முடியும். இந்த மக்கள் தங்கள் சொந்த முயற்சியாலோ அல்லது மற்றவர்களின் கூட்டுறவினாலோ தங்கள் ஆரம்ப நிலையிலிருந்து மாறினால், அவர்கள் தங்கள் பழக்கத்தில் ஏற்கனவே இருந்த சில நூறு வார்த்தைகளைக் கொண்டு காலம் தள்ளிவிட முடியாது. அப்பொழுது அவர்கள் புதிய புதிய சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கடவுள் அருளிய சொற்களைப் பழக என்று சொல்லித் தள்ளிவிட்டு, புதிய சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது, மனைவியை விடுத்து வேசியைக் கொள்வதற்கு ஒப்பா

கும் என்றும், பாபம் என்று சொல்லத் துணிபவர்கள், அடியாமை நிறைந்த பாண்டங்கு என்று கூசாமல் சொல்லி விடலாம்.

குக்கைகளில் வசித்து வந்த மனிதன், வீடு கட்டத் தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருதான். அப்பேர்ப்பட்ட மனிதன் இன்றைக்கு ஆகாயத்தை முட்டும் கட்டிடங்களைக் கட்டுகிறான். சிக்கி முக்கி தட்டித் தீயை உண்டாக்கின மனிதன் அணுக்குண்டைக் கண்டு பிடித் திட்டான். உற்சாகம் நிறைந்த சந்தர்ப்பங்களில், அப்படியும் இப்படியும் தொண்டையை இழுத்துக் கொண்டிருந்த மனிதன் அருமையான சங்கீதத்தை ஆகிக் கொண்டு விட்டான். தபிப் என்று குதித்துக் கொண்டிருந்தவன், நாட்டியக் கவையை கண்டு, அதைப் பண்படுத்தி விட்டான். இந்த மனிதன் பழைய பேச்சுப் பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? பழைய பேச்சுப் பேசி, தன் கருத்துக்களை வெளியிட முடியுமா?

பேச்சு எப்படி மாறுகிறதோ அதை ஒட்டி எழுத்தும் மாறுதான் வேண்டும். எழுத்தென்பது என்ன? பேச்சு என்பதத்தைச் சித்திர வடிவத்தி அமைப்பதுதானே எழுத்தென்பது. எழுத்திலே, பேச்சு இருப்பதைக் காட்டிலும், சிறி அதிகமான கட்டுப்பாடுக

உண்டு என்பதைத் தவிர, அவ்விரண்டுக்கும் வித்தியாசமே கிடையாது. பேச்சில் எப்படிப் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டனவோ, அதைப்போலவே எழுத்திலும் இருக்கத்தான் வேண்டும். இது அசைக்க முடியாத இயற்கை வித்தியாகும். இதை யாரும் புறக்கணிக்க முடியாது, நிற்க...

எழுத்து என்பதை இலக்கியமாகக் கொள்ளுவோம். பண்டைக்காலத்தில், பாஷை என்பது உருவாகாத காலத்தில், வடிவமாக எழுத்து அமையாத காலத்தில், இலக்கியம் முழுதும் பாட்டு மயமாகத்தான் இருந்தது. சிலர் மட்டும் படிப்பாளிகளாக இருந்த காலத்திலும், இலக்கியம் பாட்டு மயமாகத்தான் இருந்தது. பாட்டு ஆதிக்கம் செலுத்திய பொழுது, வசனநடைக்கு அவ்வளவாகப் பெருமை ஏற்படவில்லை. பாட்டு என்பது பெருமக்களின் செவ்வம் என்றும், வசனம் என்பது கீழ்மக்களின் அரவம் என்றும் மதிக்கப்பட்ட காலம் உண்டு. ஆனால் பாமர மக்கள், தாங்களும் மனிதர்கள்தான் என்று உணர்ந்த காலம் முதல், வசன^{சாது} கவிதையோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு, அற்புதமாக வளர்ந்து வருகின்றது. வசன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை வர்ணித்து எல்லை கோலுவது இப்பொழுது சாத்தியமில்லை.

தேக வலுக் கொண்ட

காட்டு மிராண்டி மனிதனுக்கு, மனைவி கிடையாது. மனைவி போல வாய்த்தவர்கள் எல்லோரும் வைப்பாட்டிகள்தான். அவர்களை அவன் தன் உடைமையாகவோ அல்லது அடிமையாகவோதான் பாவித்திருப்பான். அப்பொழுது அவர்கள் அவன் எவ்வாறு அழைத்திருப்பான். எப்படி வேண்டுமானாலும் அழைத்திருக்க முடியும். அவனைக் கேட்பவர்கள் யார்? "எமாதே!" என்று வைப்பாட்டியை அழைத்த மனிதன், "ஏ மடமானே" என்று அருமையும் அன்பும் ததும்பும் வகையில், பின்னர் அழைக்கத் துவங்கினான். பின்னர், "காதல் கடும் பே" என்று கதறவும் செய்தான். இப்பொழுதோ பிரியமாகவும் இயற்கையாகவும் தன் மனைவியின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறான்.

இப்படியெல்லாம், பேச்சிலும் எழுத்திலும் விசித்திரமான மாறுதல்கள் ஏற்படுவது இயற்கையாகும். இந்த மாறுதல்களைக் கண்டு பயந்தும் கோபித்தும், காலத்தின் விபரீதங்கள் என்று நொந்து கொள்ளுவதில் பயனில்லை.

வசன இலக்கியத்தில் எத்தனையோ நூதனங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. முதலில் புராயணங்கள் இருந்தன. பிறகு சிறுகதைகள்; கட்டுரைகள்; நாடகங்கள்; வர்ணனைச் சித்திரங்கள்; பிரயாண வரலாறுகள்;

பாய்ச்சி அறிவு நூல்கள்
 ஊசன இலக்கியம் பல ரகங்
 களாக இப்பொழுது மலர்ந்து,
 மணம் வீசுகின்றது. எங்கள்
 மூதாதைகளின் காலத்தில்,
 புராணங்கள்தான் இருந்தன
 என்று மற்றைய அற்புத இலக்
 கிய மாறுதல்களையும் சிருஷ்டி
 களையும் வேண்டாம் என்று
 தள்ளி விட முடியுமா? எங்கள்
 மூதாதைகள் பெண்ணைப் பார்
 க் து 'ஏண்டி' என்றார்கள் என்று
 அதையே இப்பொழுது கண்டபடி
 சொல்லத் துணிபவர்களின் கன்
 னம் சிவந்து போகும்படியான
 நிகழ்ச்சி நேர்ந்து விடும்.

முந்திய நாடகங்களில், விதூ
 ஷகன் என்ற ஒரு பாத்திரம்
 கண்டிப்பாக இருப்பான். மூன்று
 மணி நேரம் நாடகம் நடப்
 பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.
 மூன்று மணி நேரம் வாயைப்
 பொத்திக் கொண்டு, சிரிக்கா
 மல் இருக்க வேண்டும் என்
 றால், அது தண்டனைதான்.
 அவ்விதத் தண்டனை ஏற்படா
 மல் இருப்பதற்காகவும் நாடகத்
 தின் இயற்கையான கம்பீரத்தை
 குறைக்காமல் இருக்க வேண்
 டும் என்ற எண்ணம் கொண்டும்,
 விதூஷகன் என்ற பாத்திரத்தை
 அமைத்து, நாடகத்தைப் பின்னி
 னார்கள்.

காதலர்கள் சிரிக்கலாகாது
 என்ற மரபு மாறிவிடவே,
 நாடக பாத்திரங்கள் அனைவ
 ரும் கேலியாகப் பேசலாம்

என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.
 ஆபாசமும் ரச பேதமும் இல்லா
 மல் வேடிக்கையாகப் பேசி
 னால், நாடகத்தின் கம்பீரம்
 கெடாது என்று தோன்றிய
 வுடன் விதூசகனும் மறைந்து
 போனான். அவன் மறைந்து
 போகவே, பால் என்றால் பட்
 டைப்பால் என்றும், அந்த-
 மான், அந்த மானுக்குப் போய்
 விட்டது என்று சொல்லும்
 மாமூல் விகடமும் மறைந்து
 போய் விட்டது. அதே மாதிரி,
 கதாநாயகி தன் காதலனை,
 "நாதா" என்று அழைக்கும்
 அபத்தமும் மறைந்து வருகின்
 றது. பேச்சிலும் எழுத்திலும்
 பழைய உவமைகள் இப்பொழுது
 தலை விரித்தாடுவதில்லை.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்
 களின் வட்சியத்தைத் தழுவி
 நிற்கும் அவர்களுடைய பேச்சும்
 எழுத்தும் அவர்களுடைய வட்சி
 யமும், பிரளய காலம் வரையில்
 மாறாமல் இருக்கவும் முடி
 யாது. வட்சியத்தோடு பின்னிக்
 கிடக்கும் அவர்களுடைய வாழ்
 க்கையும் ருசிகளும் மாறிக்
 கொண்டே போகும் பொழுது,
 பேச்சும் அதன் குழந்தையாகிய
 எழுத்தும் மாறாமல் இருக்க
 முடியாது. எனவே, புதியன
 புகுதல் என்பது அத்தியாவசிய
 மாகி விடுகின்றது.

"ஐயோ, பழசு என்பது பழ
 சாகுமா? அது மூதாதைகள் நம
 க்கு விட்டுப்போன நதிச்

செல்வமல்லவா அதைக் கை விடலாகுமா? வேசியைப் போன்று புதியதொன்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா என ஒலமிட்டால், அதற்கு அர்த்தமே இல்லை. கருங்கல் ஒன்றுதான் உரு மாறாமல், தான் இருந்த கிடத்திலேயே இருக்கும். லட்சியமும் வாழ்க்கையும் குசிகளும் கருங்கற்கள் அல்ல. இவை மாறும் தன்மை கொண்டவை. இவை ஏன் மாற வேண்டும் என்று கேட்பது மடமையாகும். படைப்பின் மர்மத்தையும் விசித்திரத்தையும் அறிய ஆவல் கொள்ளாதவர்களின் மூளையில் எழும் கேள்வியாகும் இது.

மனிதனுக்கு இரண்டு விதமான சக்திகள் இருக்கின்றன. அவை அறிவும் உணர்ச்சியுமாகும். அவை பிரிந்தும் ஒன்று கூடியும் செய்யும் ஜால வித்தைகளைச் சொல்லி முடியாது. அவை வர்ணனைக்கு அடங்காதவை. மனிதர்களின் முகத்தைப் பாருங்கள். இளம் பிராயத்தில், அந்த முகத்தில் சிரிப்பையும் சுறு சுறுப்பையும் காணலாம். நடுவயதில், அறிவும் அழகும் சேர்ந்து முகத்தைப் பொலிவு செய்யும். சக்தியும், சாந்தியும் முதுமைப் பருவத்தில், அந்த அறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் பிறந்த குழந்தைகளாகும். இந்தக் குழந்தைகள், வெவ்வேறு பாஷைகளைப் பேசும். அந்தப்

பேச்சுக்குத் தக்க எழுத்து, விபரீத விளைவு என்றும், அது பரம்பரையை அவமதிப்பதாகும் என்றும், அது நம் மூதாதைப் பெரியோர்களின் பேச்சையும் வாழ்க்கையும் நிந்திப்பதாகும் என்றும் வாதாடுவது குருட்டு வைதிகம் ஆகும். வைதிகத்தை நான் குறை கூறுவதாக எண்ணலாகாது. அனுபவத்துக்கும் தேவைக்கும் தர்க்க சாஸ்திரத்துக்கும் பொருந்தாத வைதிக மனப்பான்மையைக் கொண்டு, முற்போக்கைத் தடை செய்யப் பார்ப்பது பைத்தியக்காரத்தனத்தை எழுத்திலும் காண்பிக்கப் பார்ப்பது பரிகாசத்துக்கு கிடமாகும் என்று மட்டும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அரசனைத் தெய்வத்தின் பிரதிநிதி என்று வழங்கிய காலம் உண்டு. அந்தக் காலத்தில், மக்களின் வாழ்க்கையும் பேச்சும் எப்படி இருந்தனவோ, அப்படியே அரசனே வேண்டாம் என்று நினைக்கும் குடியரசுக் காலத்திலும் இருக்க வேண்டும் என்று வாதாடக் கூடுமோ? பொதுவுடைமை உலகம் முழுவதும் பரவ முயன்று கொண்டு வரும் இக்காலத்தில் பழைய பொருளாதார சாஸ்திர ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு மனிதர்கள் பேச முடியுமா? முடியாது. முனைந்தால், அபத்தமாக முடியும். எனவே, புதியன புகுத்தான் செய்யும். இதைத் தடுக்க

முயலுவது, கடலின் அவை அளிக்கலாம்; கோபக்களவ்
களைத் துடைப்பத்தால் தடுக்க என கொழுந்து விட்டெரிய
முயலுவதை ஒக்கும். அது லாம்; மரக்கட்டைபோல,
சிரிப்புக்கு இடமான முயற்சி உயிரற்றுக் கிடக்கலாம்; துள்
யாகும். ளிக் குதிக்கலாம்; கூத்தாட

மனிதனுடைய வாழ்க்கை அளிக்கலாம்; கோபக்களவ்
மாறுவது இயல்பாதலின் அந்த ளா என கொழுந்து விட்டெரிய
ழ்க்கையைக் குறிப்பிடும் லாம்; மரக்கட்டைபோல,
பாஷையும் மாறத்தான் செய்ய உயிரற்றுக் கிடக்கலாம்; துள்
யும். வாழ்க்கை என்பது ஆசை ளிக் குதிக்கலாம்; கூத்தாட
களும் பயங்களும் ருசிகளும் துக் கொண்டு பாடலாம். பெரு
அறிவு நுணுக்கங்களும் சேர்ந்த மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்
அருமையான ஒன்றாகும். அந்த ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒன்றோ
வாழ்க்கை மாறும்பொழுது, கிரண்டோ அவ்வது சில
அதைச் சித்தரிக்கும் கலைப் ரசங்கள் ஆட்சி புரியலாம்.
பண்பும் மாறத்தான் செய்யும். அந்த ரசங்களின் வேகத்துக்
கலைப் பண்புக்கு ஒவ்வியதாக நிலமை மாறின பிறகும், கும் கொண்டு பாடலாம். பெரு
த்தான் பாஷை அமைய முடி மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்
யும். ஆகவே, புதிசு என்பது ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒன்றோ
பழசு என்று சொல்லப்படும் கிரண்டோ அவ்வது சில
ஒன்றின் மேல் உட்காருவது ரசங்கள் ஆட்சி புரியலாம்.
சகஜம்தான். அதை ஆட் ரசங்களின் வேகத்துக்
சேபிப்பதும் அவட்சியமாகத் துக் கொண்டு பாடலாம். பெரு
கருதுவதும் அறிவுடமையா மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்
காது. அது அர்த்தயில்லாத நிலமை மாறின பிறகும், கும் கொண்டு பாடலாம். பெரு
வாதமாகத்தான் இருக்கும். கிரண்டோ அவ்வது சில

வாழ்க்கை என்பது ராக அளிக்கலாம்; கோபக்களவ்
ஆலாபனை போன்றது. நவரசங் என கொழுந்து விட்டெரிய
கள் சேர்ந்து கலந்த தித்திப்புப் லாம்; மரக்கட்டைபோல,
பண்டம் போன்றது அது. உயிரற்றுக் கிடக்கலாம்; துள்
நவரசங்கள் எத்தனையோ ளிக் குதிக்கலாம்; கூத்தாட
வகைகளில் சேர்மானம் சேர துக் கொண்டு பாடலாம். பெரு
லாம். சேரும்பொழுது சிரிக் மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்
கலாம்; அழலாம்; புன்முறுவல் ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒன்றோ
பூக்கலாம்; வாயைக் கெட்டி கிரண்டோ அவ்வது சில
யாக மூடிக் கொண்டு சிலை ரசங்கள் ஆட்சி புரியலாம்.
உருவத்தைப் போலக் காட்சி மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்

அளிக்கலாம்; கோபக்களவ்
என கொழுந்து விட்டெரிய
லாம்; மரக்கட்டைபோல,
உயிரற்றுக் கிடக்கலாம்; துள்
ளிக் குதிக்கலாம்; கூத்தாட
லாம்; தொண்டையைக் கிழித்
துக் கொண்டு பாடலாம். பெரு
மூச்சு விடலாம். வாழ்க்கையில்
ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒன்றோ
கிரண்டோ அவ்வது சில
ரசங்கள் ஆட்சி புரியலாம்.
அந்த ரசங்களின் வேகத்துக்
கும் துடிப்புக்கும் தக்கபடிதான்
செயல்கள் ஏற்பட முடியும்.
செயல்களுக்கு ஏற்ப, பாஷை
அமைவது நியாயமானது. எனவே
நிலமை மாறின பிறகும்,
பாஷையை, எழுத்தின் தோர
ணையை மாற்றக் கூடாது என்று
சொல்லுவதை, யாரும் ஏற்க
மாட்டார்கள்.

பழமை என்பது பழசு என்று
என்றைக்கு அவ்வது எப்பொழுது
அவமதிக்கப்படும்? பழமைக்கு
மக்களின் மனசில் இடம் கிராத
போது, பழமை தனது அடி
வலுவை இழந்து நிற்கும்
காலத்தில், பழமை என்பது
நடைமுறை அனுபவத்தை
யொட்டி இருக்காமல் போனால்,
பழமை என்பது இனிப்பை
இழந்து, புளித்துப் போகும்
சமயத்தில் பழமையின் பேரில்
ஒருவித மனக்கசப்பும் வெறுப்பும்
தோன்றும் பொழுது.

இந்தச் சமயத்தில் பழமை,
பழசு என்ற ஏளனப்பட்டம்

பெறுகிறது. அப்பொழுது, அதற்கு இருப்பிடம் ராஜவீதி அல்ல. ஏதோ மூலையில் பதுங்கிக் கிடக்க வேண்டும். அப்பொழுது பழசு இருந்த இடத்தில், புதுசு புகுந்து கொள்ளும். புதிதைப் புகுத்தி விடுவார்கள் மக்கள். இதுதான் கியல்பு.

(இக்கட்டுரை "கலையும் கலை வளர்ச்சியும்" எனும் நூலிலிருந்து எடுக்கப் பட்டது.)

வாழ்க்கையின் அர்த்தம் கலை. இந்தக் கலையைப்பற்றி ஆழச் சிந்தித்து அழகாக எழுதும் தெம்பு அறிஞர் வ.ரா.வுக்குத்தான் உண்டு.

பாரதிக்குப்பின் 'மணிக் கொடி' காலம் ஓர் இலக்கியக் காலக்கட்டமாகும். அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் வ.ரா. பாரதியின் மறைவால் ஏற்பட்ட இடைவெளி

யை இட்டு நிரப்பி ஒரு தொடர்ச்சி கொடுத்து, தமிழ் நாட்டில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களோடு எழுதிய முதல் தரமான எழுத்தாளர் வ.ரா. வ.ராவின் கட்டுரைகள் ஒரு புது உருவாக்கப்பானவை. பேசுகின்ற மாதிரி நடை. குறுகின சொல். அளவுக்குள்ளே நீண்ட கருத்து யாத்திரை செய்து முடித்து அனுபவத்தை உணரவைக்கும் அவர் எழுத்துக்கள். தான் சிந்தித்ததோடு கேட்பவர்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டும் வேகம் அவருடைய கட்டுரைக்கோப்பிலே, நடையிலே காணலாம்.

("கலையும் கலை வளர்ச்சியும்" பதிப்புரையிலிருந்து)

உங்கள் சிந்தனைக்கு

ஓவியமும் தேடலும் 1

வெறும் கிறுக்கல்கள்தான் ஓவியமா?

ஓவியம் பல மொழி பேசுபவர்களுள்ளும் இணைப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு பொது வடிவம். இருந்தும், எம்மிற் பலருக்கு ஓவியம் மீதான பரீட்சயம் இவ்வையென்றே கொள்ளலாம். ஓவியம் பற்றிய படிமுறை வளர்ச்சி எமது சமூகத்தில் தடைப்பட்டிருக்கின்றது. சிந்திக்கச் சோம்பற் படும் எமது கோரக் குறைபாடே இதற்குக் காரணம். ஓவியம் கடின மொழியாக இருப்பினும், கற்றுக் கொள்வது, கற்றுக் கொள்ள முயற்சிப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். இதனடிப்படையில் ஓவியம் பற்றியதான தேடலுக்கு விழைவோம்.

அடுத்த பக்கத்திலுள்ள ஓவியத்தைப் பாருங்கள்!

இந்த ஓவியம் வெறும் கிறுக்கல்களாகத் தோன்றலாம் ஆனால் ஆழ்ந்த அர்த்தத்தையே சொல்லி நிற்கிறது. இதன் உட்பொருளை உங்கள் சிந்தனைக்கு விட்டு விடுகிறோம். உங்கள் சிந்தனைக்கு ' எட்டும் கருத்துக்களை எமக்கு எழுதி அனுப்புங்கள்.

உங்கள் சிந்தனைகளுடனும், ஓவியரின் மூலக்கருவுடனும் ஓவியம் பற்றிய தேடலில் அடுத்த இதழில் சந்திப்போம்.

மனிதனின் வாழ்வனுபவங்களே கலைவெளிப்படா கின்றன. அந்தவகையில், ஓவியமும் மனிதனின் வாழ்வனுபவங்களைச் சொல்லி நிற்கிறது. கலை இலக்கியங்களில் நாடகம், இலக்கியம் போன்றன மொழி வளர்ச்சிக் கூடாக மெருகு பெற்றுச் சிறப்புற்றுள்ளன. அவை மக்களுடன் அன்னியப்படாது மொழி வளர்ச்சி ஊடகமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஓவியம் அவ்வாறில்லாமல் கூர்ய பார்வையுடைய கண்ணிற்கும் பழகிய கைகுமான கைக் கொள்ள வாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இலக்கியத்திற் சொற்களைப் போன்று ஓவியத்தில் வர்ணங்களும் கோட்டுருக்களும் கையாளப்படுகின்றன.

ஓவியங்கள் தங்களுக்கான செய்திகளை அதன் அதற்கான சிறப்புத்தன்மைகளினூடு சொல்லி நிற்கும். அவற்றினை நாம் அறிந்து கொள் முற்று முழுதாக அனுபவிக்க எம்மை நாம் ஓவியத்துடன் பரிட்சயப்படுத்திக் கொள்ளல் அவசியமாகிறது. பரீட்சயப்படுத்திக் கொள்ளும்போது ஓவியம் இலகுவாகின்றது.

ஓவியம்: ஜீவன்
நன்றி: மனிதம்

சிறுகதை

பிரசவம்

கௌதமன்

இருபத்தைந்தாம் திகதி
புமாகி விட்டது. இன்னும் வந்து
சேர்ந்தபாடிவலை. மாதக்கடை
சிக்குள் அனைத்து வேலைகளும்
முடித்தாக வேண்டும்.

மனம் அங்கலாய்க்க கோபி
துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருபத்தியாறு, இருபத்தி
யேழு....

அரிப்பெடுத்தது போல் கால்
கள். பசி எடுக்கவில்லை.
தூங்கமுடியவில்லை. அடிக்கடி
கீழிறங்குவதும் கடிதப் பெட்டி
யைப் பார்த்து ஏமாறுவதுமாக
அந்த இரு நாட்களும் கோபிக்
குச் சோர்வோடு கழிந்தன.

‘மணிவண்ணன் இருபதாம்
தேதியே அனுப்பி விட்டதாகச்
சொல்லியிருந்தானே! ஏன் இன்
னும் வந்து சேரவில்லை..!’

‘ஒருவேளை பொய்சொல்லி
இருப்பானே!’

‘எதிவேயும் சந்தேகந்தான்.
கண்ட பாட்டுக்கு யார் யாரில
சந்தேகங் கொள்ளிறதெண்ட
விவஸ்தையே இல்லை’

தன்தலையில் தானே குட்
டிக் கொண்டான்.

அந்த மாதச் சஞ்சிகைக்
கான அனைத்து வேலைகளும்
கோபியிடமே ஒப்படைக்கப் பட்
டிருந்தன. பகீரதன், சேகர்
இந்தியா சென்றுவிட்டதாலும்
கேசவமூர்த்தி சுகயீனம் கார்
ணமாக ஆஸ்பத்திரியில் அனு
மதிக்கப் பட்டிருந்ததாலும்
சகல பொறுப்புக்களும் கோபி
யின் மீதே சுமத்தப்பட்டிருந்
தன.

ஆனால் அவன் பொறுப்புக்
களைச் சுமையாக எடுத்துக்
கொள்ளவில்லை. மகிழ்ச்சிப்
பெருமிதத்துடன் ஏற்றுக் கொண்
டான்.

நான்குபேர் இணைந்து
செய்த வேலைகள் இம்முறை
தனி ஒருவனிடம் மட்டும்.

‘இந்த முறை வித்தியாசமா,
இன்னுந்தரமா ஒரு சின்ன விமர்
சனத்துக்கும் கிடமில்லாமல்
கொண்டு வரவேணும்..’

‘விமர்சனமே கில்லாமல் ஒரு
வேலையைச் செய்து முடிக்கிறது
கஷ்டந்தான், முயற்சித்துப்
பாப்பம்’

கோபி முடிவெடுத்துக்

கொண்டான் .

அக்டோபர் மாதச் சஞ்சிக்
க்கான வேலைகள் முழுவேகத்
துடன் நடந்து கொண்டிருந்தன .

சஞ்சிகையை அழகு படுத்து
வதற்காகப் புக்கப்படங்கள் ,
வெவ்வேறு விளம்பரப் பத்திரி
கைகளிலிருந்து சிறுசிறு
‘டிசைன்’ துண்டுகளைக் கத்த
ரித்துச் சேகரிக்க , எப்போ
திருந்தே தொடங்கிவிட்டான் .

கட்டுரைகள் , கவிதைகள் ,
கதைகள் , பிற ஆக்கங்கள் ஏற்
கனவே இருந்தவைகளை விட
வந்து சேர்ந்தவையாஶம் நிரம்பி
வழிந்தன . பத்திரிகைக்கான
ஆக்கங்கள் ‘ஓ .கே.’

தரமானவைகளைத் தேர்ந்
தெடுத்து ஒவ்வொரு வரியாகத்
திருத்தம் செய்வதற்குள்
போதும் போதும் என்றாகி
விட்டது கோபிக்கு .

ஒருவாறு சகலவற்றையும்
ஒழுங்கு படுத்தி மணி வண்ண
னுக்கு அனுப்பிவிட்டுக் காத்தி
ருக்கிறான் .

மணிவண்ணன் பாரிஸிலி
ருந்து அறுநூறு கிலோ மீட்டர்
தொலைவில் வசிப்பவன் . இலக்
கிய விடயங்களில் நிறைய ஈடு
பாடு உடையவன் .

‘மதுரா’ சஞ்சிகை ஆக்கங்
களைக்கணனி மூலம் அச்சடித்து
உதவி வருபவன் .

வழமையான ஏற்பாடுதான் .
இம்முறையும் கோபி நேரத்துட
னேயே ஆக்கங்களை அனுப்பி

விட்டான் .

அட்டைப்படம் உதயன்
மூலம் வரைந்தாயிற்று .

‘படம் அருமை . இந்த முறை
‘மதுரா’ பின்னப்போறாள் .’

ஒவ்வொரு கோணங்களில்
அட்டைப்படத்தையும் தலையங்
கத்தையும் மாறி மாறி வைத்து
அழகு பார்த்தான் . கடைசியில்
தனக்குப் பிடித்த ஒரு கோணத்
இரண்டையும் பொருத்த அட்டை
தயார் .

அட்டையும் ‘ஓ .கே.’ இனி
ஆக்கங்கள் வந்து சேர்ந்தபின்
தான் மிகுதி வேலை .

இருபத்தியெட்டாம் தேதி
அனைத்து ஆக்கங்களும் வந்து
சேர்ந்தன . சகலதும் வந்து
சேர்ந்து விட்டனவா , எனச் சரி
பார்த்தான் .

‘ஒரு கவிதை ‘மிஸ்’ பண்
ணுது .

சேகரின் கவிதை .

‘பரவாயில்லை அடுத்த
முறை போடுவம்’

பக்கங்களை எண்ணிப்பார்த்
தான் . தலை விறைத்தது .

‘இப்ப என்ன செய்யிறது .
இவ்வளவு பக்கத்தில புத்தகம்
கொண்டு வரேலாது . இவ்வள
வத்தையும் குறிப்பிட்ட பக்கத்
துக்க அடக்கிறதெண்டால் . . .’

கோபிக்கு மண்டை வெடி
க்கும் போலிருந்தது .

‘எதை எடுக்கிறது? சஞ்சி
கைக்கெண்டு வெளியில் இரு
ந்து எழுதிறவையினரைய எடு

க்கக்கூடாது'

பரிஸில பேனை பிடிக்கிற ஆக்களே கொஞ்சப் பேர் தான். முடிஞ்சவரையில் இவையனை உற்சாகப்படுத்தி எங்கட கருத்தோட இணைச்சுக் கொள்ள வேணுமென்பது தான் 'மதுரா' குழுவின் கருத்தாக இருந்தது.

'...ம்..சரி என்ற கதையை எடுத்து விடுவம்'

அப்போதும் பக்கங்கள் கூடவே செய்தது.

'இந்த நேரத்தில இவங்களும் போய்த் தொலைஞ்சிட்டாங்கள...'.

'கேசவனிட்ட போ வமோ?'

'ச்ச... பாவம் வருத்தத்தில கிடக்கிறான் தொந்தரவு படுத்தக் கூடாது'

'வாறது வரட்டும் எதுக்கும் தணிகாசலம் மாஸ்ட ரோட கதைச்சுப் பார்ப்பம்'

றிசீவரைக் கையிலெடுத்து எண்களைச் சுழட்ட மறுபுறத்தில் தணிகாசலம் மாஸ்டரே வந்தார்.

பிரச்சினை வெகு இவகு வாகத் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது. தணிகாசலம் மாஸ்டரின் கட்டுரை நீக்கப்பட்டு அடுத்த இதழில் போடுவதென்று முடிவானது.

தணிகாசலம் மாஸ்டரின் கட்டுரை நீளமானதாகையால் அதை நீக்கிவிடப் பக்கங்கள் சரியாக அமைந்தன.

பத்திரிகை ஒட்ட ஆரம்பித்

தான்.

மேசை துப்பரவு செய்யப் பட்டு தேவையான ஆயுதங்கள் கத்திரிகைக்கோல், பிளேட், ஊகு, அடிமட்டம் சகிதம் வேலை தொடங்கியாயிற்று.

'இந்த நேரத்தில 'ரெலிபோன்' வந்தா எடுக்கிற தில்லை'

மனதுக்குள் முடிவெடுத்து கொண்ட கோபி மணிவண்ணன் அனுப்பியிருந்த ஆக்கங்களை தனித் தனியாகக் 'கிளிப்' பண்ணியபின் ஏற்கனவே ஒழுங்கு படுத்தியிருந்தவாறு ஒட்டத் தொடங்கினான்.

பதினைந்து பக்கங்கள் ஒட்டியிருக்க மாட்டான். ஊகு முடிந்து விட்டது.

அழவேணும் போலிருந்தது கோபிக்கு.

காலையிலிருந்து முகங்கூடக் கழுவவில்லை. வாய் அலம்பி 'ர' மட்டும் குடித்து விட்டு நிற்கிறான். கடைக்கு போவ தென்றால் அரைக்கிலோ மீற்றர் போக வேண்டும்.

போய்த்தான் ஆக வேண்டும்.

'ஆராவது கண்டால் காணட்டும் எனக்கென்ன?'

ரவுசர், சப்பாத்து மாட்டி தலையைக் கோதிக்கொண்டு ஓடியவன் ஐந்து நிமிடத்தில் மீண்டும் வந்து ஒட்டத்தொடங்கினான்.

'ரெலிபோன்' மணி அடித்தது.

‘அடிக்கட்டும்’

‘றிசீவர்’ எடுக்கவில்லை. சில நிமிடங்கள் அடித்தபின் ஓய்ந்தது.

மீண்டும் இரு நிமிடத்தில் ரெலிபோன்.....

கோபியால் மனதை வைரப் படுத்தி வைத்திருக்க முடிய வில்லை.

‘யாராவது அவசரத்தேவையாக இருக்கும்’

கையில் பிசு பிசுத்துக் கொண்டிருந்த ‘ஊகு’வைத் துடைத்துவிட்டு ‘றிசீவரை’ எடுத்தான்.

ஒரு பிரெஞ்சுப் பிரஜை ‘நம்பர்’ மாறி எடுத்துவிட்டு மன்னிப்புக் கோரினான்.

உரத்துத் திட்ட வேணும் போலிருந்தது கோபிக்கு. அமைதியாகத் தொடர்ந்தான்.

‘அப்பாடா ஒரு மாதிரி முடியுது’

‘ரெலிபோன்’ ‘றிசீவரை’ எடுக்க, மறுபுறத்தில் உதய சங்கர்.

“என்னுடைய சிறிய கதையொன்று உமக்குச் சிரமந்தரக் கூடாதெண்டு நானே ‘ரைப்’ பண்ணி பிழையாற்றி இருத்தி வைச்சிருக்கிறேன். கொண்டு தரட்டே? இந்த மாதப் புத்தகத்தில வந்தால் நல்லது”

கோபிக்கு அடித் தொண்டையில் எச்சில் தடக்கியது.

வார்த்தைகள் வரவில்லை. விகிதித்து நின்றுள்.

‘உதயசங்கரினர கதை தரமாகத்தான் இருக்கும்.

ஆனால்... இந்த மாதப் புத்தகத்தில போடேலாது என்று

முகத்தில அடிச்ச மாதிரியுஞ் சொல்லேலாது. போடேலாது

எண்டாலும் ஏதாவது வித்தியாசமா நினைக்கிறாரோ!

எல்லா விமர்சனங்களும் பிறகு என்ற தலையிலதானே வரும்.

எதுக்கும் பக்குவமாக கதைச்சுப்பார்ப்பம்’

‘வெற்றி’ உதய சங்கர் ஏற்கனவே

பத்திரிகை வேலைகளில் பரிச்சயமுள்ளவராகையால் விஷயம்

சொல்ல முதலே விளங்கிக் கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டார்.

பக்கங்கள் முழுவதும் ஒட்டி சஞ்சிகை பூரணமாக்கப்பட்டு

விட்டது. இனித் தலையங்கங்கள்.

மணிவண்ணன் ஏற்கனவே பெரிய எழுத்துக்களில் அடித்து

அனுப்பியிருந்தது இவகுவாக இருந்தது.

தனக்குள் மணிவண்ணன்றி சொல்லிக் கொண்டான்.

தலையங்கங்கள் ஒட்டி, பக்கங்களுக்கு இவக்கங்கள்

பதித்து முடிய மாலை நாலு மணியாகி விட்டது.

பசிப்பது போலிருக்க, அப்போதுதான் காலையிலிருந்து

எதுவும் சாப்பிடாதது கோபிக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

இனிச் சமைச்சுக் கொண்டு
நிக்க வேலைக்கு 'லேற்'றா
கப் போ கிடும். 'வைற்'
றா ஏதாவது பார்ப்பம்'
சாப்பாட்டை முடித்துக்
கொண்டு புத்தகத்தைப்
பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டி
னான்.

இதயத்தில் ஒரு பூரிப்பு.
திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்
தான்.

'இந்த நேரம் சேகர்
நிக்கவேணும்.....'

"கோபி, புத்தகம் வரேக்க
ஒரு பிள்ளை பிறக்கிற மாதிரி
யடா. புத்தகம் ஒட்டுற கடைசி
நேரம் தாய் கடைசி
நேரம் படுகிற வேதனை மாதிரி,
பிறகு வேலையெல்லாம் முடிஞ்சு
புத்தகம் கையில தவழேக்கு,
பிள்ளை பிறந்து தவளுற மாதிரி
யடா. எல்லாம் முடியிற நேரம்
இருக்கிற சந்தோஷம் இருக்கே,
ச்சா..."

சுவரில் சாய்ந்தவாறு கை
கட்டி "மதுரா"வில் கண்பதித்து
சிந்தனையைச் சிதற விட்டுக்
கொண்டிருந்த கோபி புன்னகை
பூக்க நின்றான்.

'இனித்தான் முக்கியமான
வேலை' என்று எழுத்துப் பிழையள்
வரத்தான் செய்யுது. படைப்
பாளி னர் கோபுத்திலேயும்
நூற்றுக்கு நூறுபுறமிருக்கு'

'கட்டுரையில வாற சின்னச்
சின்னத் தவறுகள் ஒரு மட்டு.
கவிதை, சிறுகதை போன்ற

இலக்கிய ஆக்கங்களில வாற
தவறுகள் மன்னிக்கேலாது. ஒரு
படைப்பாளி சொல்லுகளைச்
செதுக்கிச் செதுக்கி எடுக்க
எவ்வளவு கஷ்டப்படுவான்.
தெரியுமா? சொல்லுகள்

பிழையா அச்சேறி வாசகனின்
கைக்கு போகேக்க, படைப்பாளி
யினர் இதயத்தில ஈட்டியால
குத்துமாப் போல இருக்கும்...'

தணிகாசலம் மாஸ்டரின்
வேதனையுடன் கூடிய ஆதங்
கம் நியாயமானதே.

சகோதரப் பத்திரிகை
யொன்றில் 'எனது பால்ய நண்
பன்' என்பதற்குப் பதிலாக
'எனது பாலியல் நண்பன்' என்று
அச்சுப் பிழையாகி வெளி வந்தி
ருந்தமை இலக்கிய மட்டங்
களில் நகைச்சுவையாகவும் கார
மான விமர்சனத்திற்கும் உள்
ளாகியிருந்தமையை நினைக்கக்
கோபிக்குச் சிரிப்புடன்
கூடவே நடுக்கமும் எடுத்தது.

நேரத்தைப் பார்த்தான்.
நாலரையாகியிருந்தது.
ஆறு மணிக்கு வேலை. பிந்
திப்போனால் அங்கு வேறு
பிரச்சினை காத்திருக்கும்.

அவசர அவசரமாக ஒட்டி
முடித்த புத்தகத்துடன் பென்
சிலையும் எடுத்துக் கொண்டு
ஓடினான்.

பஸ் குலுக்கல் அசௌகரி
யத்தைக் கொடுத்த போதும்
வசதியான ஆசனம் கிடைத்
திருந்ததால் பிழைகளைத் திருத்

த் தொடங்கினான்.

‘முதல் ஒற்றையிலேயே
வ்வளவு பிழையுள்’

மணிவண்ணனைத் திட்டி
என் வரவில்லை.

“எவ்வளவு கஷ்டத்துக்க
நரத்தை ஒதுக்கி ‘ரைப்’
ண்ணித் தாறான். சரி எப்பி
பும் திருத்தத்தான் வேணும்”

பாதிப் புத்தகம் முடிய
வன் இறங்க வேண்டிய இட
ம் வந்தது. வேலை இடத்
ற்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்
ர் நடக்க வேண்டும்.

நேரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து
ட்டதால் பாதையோரம்
துங்கி நடந்தவாறு பிழை
களத் தேடிக் கொண்டிருந்
ன்.

அந்தி நேரம். பாரிஸ் நக
ர் அழகு முழுவதுமே அந்த
த்தில் கொட்டிக் கிடப்பது
ாலிருக்கும் கோபிக்கு.

சிறிய பூங்கா. பூங்காவி
ர் தத்தித் தத்தி விளையா
, திரியும் மழவைகள்.

காவிற்கு அருகில் ‘பெரி
ரிக் றோட்’ - பள்ளத்தில்
வத்தின் கீழாக வரிசையா

பறக்கும் வாகனங்கள், கண்
எப் பறிக்கும் வாகனங்களின்
ர்மினி வெளிச்சங்கள். நடை
தையில் கானில் சில்லுப் பூட்டி
கனங்களைப் போல் வேக
க ஓடி விளையாடும் சிறு
கள்.

தினமும் சில நிமிடங்கள்

அந்த இடத்தில் நின்று காட்சி
களை ரசிப்பது கோபியின்
வழக்கம். இன்று முடியவில்லை.
கையில் ‘மதுரா’ வுடன் நடந்து
கொண்டிருக்கிறான்.

மேல் ஒற்றை ஒன்றை எடுத்து
கீழ் ஒற்றைக்கு மாற்றும்போது
ஒரு தாள் கீழே விழு,
தன்னைத் தானே திட்டிக்
கொண்டான்.

‘பறதி, கெடுதி அஞ்ச
நிமிசத்துக்க ஏதோ கிழிக்
கப் போறெண்டு... எட, அது
வும் அட்டைப்படம்’

பெரிதாக அழுக்குப் படிய
வில்லை.

‘போட்டோக் கொப்பிக்கு
தெரியாது, நல்ல காலம்’.

தன்னைத் தானே தேற்றிக்
கொண்டு, விழுந்த தாளை
எடுத்து நிமிர், வேகமாக ஓடி
வந்த சில்லு வண்டிச் சிறுவ
னொருவன் கோபியின் முழுங்
கையில் பலமாக மோதி மறைந்
தான்.

கையிலிருந்த ‘மதுரா’
‘பெரிபெரிக் றோட்’ பள்ளத் திற்
சிதறிப் பறந்தது. சில தாள்கள்
வாகனங்களின் சக்கரங்களுக்குள்
சித்திச் சிதைய சிலவாகனங்களின்
வேகத்திற்குக்காற்றுடன் பறக்க

கோபி, அசைவற்று வெறித்த
படி நின்றான்.

மறுநாள் வெளிவர இருந்த
அந்த மாத இதழின் அட்டை
நங்கை சோகத்தை மேலும்
சோகமாக்கி வீதியோரம்
அவங்கோலமாய்க் கிடந்தாள்.

இலக்கியம் ஆக்கப்படும் வரைதான் எழுதுகிறவனுக்குச் சொந்தம். அது வெளி வந்தபின் பொதுமக்களுக்குரியது. அவன் எழுதுவது அவனுக்குரிய சொத்துதெனிலும், அதனை விமர்சிக்க அவனுக்கு இவ்வாத உரிமை பொதுஜனங்களுக்கேயென ஆகி விடுகிறது.

எழுத்தாளன் எழுதும் எதுவும் எழுதுகிற அவனுக்காக அல்ல. அது மக்களுக்காக. எந்த இலக்கியப் படைப்பும் எழுதுகிறவனின் 'தனித்துவ' ஆற்றல்கொண்டு வெளிப்படுவ தில்லை. சகல இலக்கியப் பீறல்களும் 'வாழ்க்கை உந்து த'லோடு சம்பந்தப்பட்டது. அவன் அதனை உள்வாங்கி மீட்டுவிடுகிறான். இதுவே அவன் ஆற்றல்.

'என் இலக்கியம் எனக்குப் பெரிது. மற்றவர்கள் இலக்கியம் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை' என்ற மனோபாவம் எழுத்தாளனை இலக்கியத்தி லிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் தனி மைப்படுத்தி விடுகின்றது. தன் சிருஷ்டியில் அவனுக்கு விமர்

சனப்பார்வை நெடுக இ டேவண்டும். அதனை விடு 'பெருமை', 'கௌரவம்', 'செர' ப்பது எழுத்தாளன் டே புக்கும் ஆளுமைக்கும் இலக்கிய உற்றுக் க6 இப்போக்குகள் முற்றா அடைத்து விடுவன. 'மிதம்', 'கௌரவம்', 'கர் 'புகழ்வு' எழுத்தாளனை பு இல்லாமல் அழித்து விடுகி விளம்பர மனோநிலை எழுதும் கலைக்கு அப்பா டது. அந்த மனோநிலை சனத்திற்கு அஞ்சி ஒதுங்கி கிறது. பொதுஜன வாழ் ணைந்த இலக்கிய அணு ஓன்றே எழுத்துக்கு வ டேசர்க்க வல்லது

மக்களின் வாழ்க்கை உணர்வுகளையும் படித்த அனுபவம் மாத்திரமே இ யக் காறனின் பல்கலைக் கம். காட்டுக்குள் கள்ளர் வைத்த மாதிரி எழுத்த மறைந்து நின்று மக்களிட ஓதுங்கி, மக்கள் வாழ்வை தரிப்பது, விமர்சிப்பது, மா சொல்வது ஒரு போதும்

ராத விஷயம். தான் மட்டும்
வகமாக நினைத்து தன்ன
ில் மதிப்பீடு செய்து ஆக்கப்
டும் எந்த இலக்கியங்களும்
ப்போதும் யதார்த்தத்திற்கு
றம்பான படிமங்களாகி விடுவன
ழுத்துக்கு வலிமை சேர்ப்பது
மர்சனம். விமர்சனத்திற்கு
கங் கொடுக்காத எந்த
லக்கியமும் செழுமைப்படாது.

மானிட நேசிப்பின் இவட்
யதாகம் ஒன்றே எழுத்தாளன்
தீதம பலம். நேசிப்புணர்வு
ரிசுத்தமாகிள், அவன் 'வர்க்க
ரசத்'துக்குட்படுகிறான்.

னினும், அவன் சகல மக்களுட
ம் கலை இலக்கியக்காரர்களு
னும் பழக, தர்க்கிக்க, கருத்
ப்பரிமாறத் தயக்கம் கொள்
ான். இலக்கியக்காரன் மறைந்
ருந்து கல் எறியும் அராஜகவா
யல்ல.

எழுத்தாளனுக்கு அது வேண்
ராத ஒன்று. ஏனெனில், அவனும்
வன் ஆக்கங்களும் மக்களால்
ப்போதும் விமர்சிக்கப்படுவன.
னவே, எழுத்தாளன் செவிச்
சால்வில் ஏமாறாமல், நடை
றைப் பரிமாறவில், சந்திப்பில்,
ன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொள்
தில்தான் அவன் இலக்கியம்
தளிந்து கொள்கின்றது. ஏனைய
நாழில்களைப் போல் எழுத்துத்

துறை ஊதியத்தை வேண்டி நிற்கு
தில்லை. எனவேதான், எழுத்
தாளன் மற்ற எந்தத் துறை சார்ந்
தோரை விட வேறுபடுத்தப் படு
கிறான். எழுத்தாளன் உழைப்பு,
கூலிமுறை சார்ந்ததன்று. அது
பிரசவத்தின் ஆக்கம்; அவன்
படைப்பின் பிரம்மா.

தொடர் - 3

கோடஸ்வரப்பிரபுவடன் ஒரு சந்திப்பு

- தக்ஷணயன்

உற்பத்தி சாதன வளர்ச்சியுற்ற ஆதிப் பொதுவுடமை அமைப்பிலிருந்து அடிமை, பிரபுத்துவ, சமுதாயங்களைத் தாண்டிய கிவ் பல் நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆதிக்கம் புரிந்து வந்த அமைப்பின் முரண்பாட்டைத் தக்கவிதமாக அடியும் முதலாளித்துவத்தைத் தகர்த்துச் சோசலிச அமைப்பைத் தேர்வு செய்து, விஞ்ஞானபூர்வமாகச் சமுதாயத்தை ஆராய்ந்து கொண்டும்களிலிருந்தும் மக்களை விடுவித்து, மனுக்குவதில் பேணுபவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள். இதனைத் தெரிந்து கொண்ட 'ஜனநாயகத்துக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் அவர்கள் பொதுவாக எதிரிகள்' என்ற தோரணையில்பேசும் இந்த மனிதர் இதுகாறும் தெரிவித்த கருத்துக்கள் கொஞ்சமும் தரீக்கவியலும் பொருந்தாதவையென்பதைப் புலப்படுத்த, "முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தில் மக்களுக்குள்ள சுதந்திரம் என்ன" என்று கொழுக்கியைப் போட்டேன்.

அவர் நிலை தடுமாறி ஒருகணம் திகைத்து நின்றார்.

தொழிலாளர்களின் உழைப்பையும் உணர்வுகளையும் அன்றாடம் சுரண்டி அடக்கிக் கோடஸ்வரப்பிரபுவாக உயர்ந்திருக்கின்ற மனிதர்கள், 'ஜனநாயகம், சுதந்திரம், மனித தர்' என்றெல்லாம் பேசுவதற்கே உரிமையற்றவர்களாக இருந்த இப்பேர்ப்பட்ட வெறுக்கத்தக்க இந்த மனிதருடன் சம்பாஷிப்ப; இவர் வேஷத்தைக் கலைத்து இவர் வர்க்க குணமசத்தை உவாயாவேயே கக்க வைக்கத் திடங் கொண்டேன்.

"உங்கள் தொழில் ஸ்தாபனங்களில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்களுக்கு நீங்கள் ஒரு நாளைக்கு வழங்கும் ஊதியம் எவ்வளவு என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டேன்.

அவர் உயிர் மூச்சான மூலஸ்தானத்தைத் தொடுகின்ற இடம் கேள்வியை அவர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"எந்தத் தொழிலாளியும் ஒரு நாள் முழுக்க வேலை செய்து தில்லை. அப்படியிருக்க, ஒருநாள் ஊதியத்தை எப்படிக் 'க'...

சொல்வது?" என்றார் அவர்.

முதலாளித்துவம் வழக்கமாக விவகாரத்தைச் சிக்கற் படுத்தி
று திசைக்குத் திருப்பி அதிற் குளிர்காயும் தோரணை அவர்
ப்பலில் ருசுவாயிற்று.

"சரி, அவர் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை மணி நேரம் வேலை
ப்கிறார்?"

"எட்டு மணிநேரம்"

"அது உண்மைதான். ஆனால், அவர் எட்டுமணி நேரம்
லை செய்வதற்காக ஒரு நாளைக்குச் செலவிடும் நேரவிரயம்,
ப்பிடம், போக்குவரத்துச் சாதனங்களால் அதிகரிப்பதை
கள் கணக்கில் எடுப்பதுண்டா?"

"இல்லை. அது எங்கள் விவகாரமல்ல"

"ஆனால் ஒரு தொழிலாளி எட்டு மணிநேரம் வேலை
வதற்காக அவர் பிரத்தியேகமாகச் செலவிடும் நேரத்தை
ர் பொறுப்பிலேயே விடுவதோடு வைத்திய வீவு, கட்டாய வீவு
வங்களில் ஊதியம் வழங்காமல் விடுவதானது, 'அவர்
வேமின்றி வருஷம் பூராவும் இயந்திரமாக இயங்க வேண்டும்'
று நீங்கள் மறைமுகமாக நிர்ப்பந்திக்கிறீர்கள் என்பதை ஒப்புக்
ள்கிறீர்களா?"

இவ்வாறான சுரண்டலின் சூட்சுமத்தை நான் அப்பட்டமாக
ரிப்படுத்தியபோது அவர் முகத்தில் நெய்வாளித்தது.
வவெலத்துப் போன அவர் கண்கள் போதை லாகிரி கொண்ட
யாள்போல் வெளிறின. ஆயினும், இவற்றையெல்லாம் காட்டிக்
ள்ளாமல் அசைவற்று நின்றார்.

தொடர்ந்து கணை எறிந்தேன்:

"எட்டு மணிநேரம் வேலை செய்யும் ஊழியருக்கு நீங்கள்
ங்கும் ஊதியம் என்ன?"

"இது ஊழியரின் வேலை நேரத்தைப் பொறுத்ததல்ல; அவர்
யும் வேலையைப் பொறுத்தது."

"உதாரணம்"

"உதாரணமாக ஒரு விரிவுரையாளர், ஆசிரியர், விஞ்ஞான
வாளர், டாக்டர், எஞ்சினியர் ஆகியோரை எடுத்துக்
ள்ளோம். அவர்களும் ஊதியம் பெறுகின்ற ஊழியர்கள்தாம்.
ரால் அவர்களின் சேவை மூளை உழைப்பாதலால் அவர்களின்
லும் உள்ளமும் மனமும் சுதந்திரமாகச் செயற்பட வேண்டும்.
தச் சிந்தனையாலும் சிக்காத வாழ்க்கை முறை அவர்களுக்கு
ண்டியிருப்பதால் அவர்களுக்கான ஊதியமும் அவர்களைச் சிக்

கற்படுத்தாதவரை வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால் உடலுழைப்பு எங்கள் நினைவு அப்படியல்ல..."

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவர் நேரடியாகப் பதிவிறுக்கும் திராணியை மழுப்புவதையும், அவர்தம் வர்க்கக் குணம்சம் அவரையறியாமல் வெளிப்படுவதையும் அவதானித்த நான், அவர் மனங்கோணாப் பிசகின்றி அவரே ஒப்புவிக்கும்படியான கேள்வியைச் சரமாதொடுத்தேன்:

"ஒரு தொழிலாளியின் எட்டு மணிநேரவேலை ஊதியத்தைக் கேட்டேனே தவிர, ஒவ்வொரு தொழில்களின் தார்ப்பரிசுகளையோ அவற்றின் தராதர அந்தஸ்துப் பற்றியோ அல்ல அப்படியிருக்க, மூளை உழைப்பாளர்கள், உடல் உழைப்பாளர்கள் என்று பேதத்தையுடனும் தோரணையில் பிரித்துப் பேசுகிறீர்கள். ஆனால் டாக்டர்கள், இஞ்சினியர்கள், நீதிபதிகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் என்கிற புத்திஜீவிகளும், உடல் உழைப்பாளிகளான தொழிலாளர்களும், விவசாய பாட்டாளி மக்களும் ஒரே விதமான மூளை உழைப்பாளர்கள்தாம். இந்த உலகத்தில் சகல உழைப்பாளர்களும் பெண் ஆண்கள் அனைவருமே புத்திஜீவிகள்தாம். அவர்களின் மூளைகளிலிருந்தே சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும், கருவூலங்களும் தோன்றுகின்றன. சகல உழைப்பாளர்களும் தொழிலாளர்கள்தான் தொழிலாளர்களும், புத்திஜீவிகள்தாம். ஒரே வார்த்தையைச் சொல்வதானால் மலசலகூடத்தைச் சுத்தம் செய்வதொழிலாளியும் டாக்டரும் உழைக்கும் தொழிலாளர்கள்தான். இவர்கள் செய்யும் தொழில் விளைப்பாடுகளும் வாழ்க்கை நினைவுகளும் உணர்வுகளும் பேதப்படலாம். ஆனால் இருவரும் தொழிலாளர்களே. நான் கேட்பது, உங்கள் தொழிற்சாலைகளில் எட்டு மணிநேரவேலை பார்க்கும் தொழிலாளிக்கு நீங்கள் வழங்கும் ஊதியம் என்ன என்பதுதான்...."

இருந்தவாக்கில் அவர் கைக்குட்டையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார். நெற்றிப் புருவத்தைக் கைப்புடங்க அழுத்தினார். முகத்தில் அப்பிய சோபை மீள ஒரு வரட்சிரிப்பை உதிர்த்தார். இதற்குமேல் அவரால் பாசாங்கு செல்லமுடியாது என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் கேள்வி என்னை மலைக்கச் செய்தது:

"நீங்கள் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்டா?"

"நீங்கள் எப்படிக்கணிக்கிறீர்கள்?"

அவர் பாணியில் நானும் நேரடிப்பதில் சொல்லாமலே இப்படிக்கட்டு வைத்தேன்.

அவருக்கு விஷயம் வெளித்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடின் அந்தமாதிரி என்னைக் கேட்டிருக்க மாட்டார் என்று தான்றியது.

மானிடத்தை, மனித குலம் இன்பமாக வாழும் தர்ம நாயை, சமதர்ம சமாஜ உலகத்தை, சகல கொடுமைகளிலிருந்தும் மனிதன் மீள்வதற்கான மார்க்கத்தை அதனால் பிரசவிக் கின்ற புதிய சமுதாயத்தை, கருச்சிதைவு ஏற்படாமல் மருத்துவிச்சி பால் உயிர்ப்பிக்கின்ற உலகளாவிய புரட்சியாளர்களான கம்யூனிஸ்டுகளின் பங்காளியாக இருப்பதில் உள்ள மனநிறையும் பருமைக்குரிய விஷயமும் வேறுண்டா? ஆல்லை.

ஆனால், அவர் "நீங்கள் ஒரு கம்யூனிஸ்டா?" என்று கட்டவிதம் வேறுவகையாக இருந்தது.

கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம், விஞ்ஞானம், சமுதாயம் நிறியெல்லாம் விஷய ஞானத்தோடு வெளுத்து வாங்கியதெல்லாம் மழுப்போலியானது என்று நான் தெரிந்து கொண்டே தன்னுடன் சம்பாஷித்திருக்கிறேன் என்பதை அவர் யூகிப்பதாக எனக்குப் பட்டது. அவர் பேச்சின் மழுப்பலும் விவகாரத்தைச் சிக்கலாக்கி வருதிசைக்குத் திருப்பும் அவர்தம் வர்க்க சுபாவம் இதனை ர்த்தப்படுத்திற்று.

தொழிலாளர்களையே சுரண்டிச் சொகுசாக வாழும் சல்வச்சீமாண்கள் சமதர்மவாதிகள்போல் தொழிலாளர்களுடன் ஸ்லாபித்துச் சம்பாஷித்தாலே போதும், "முதலாளிகள் மிக நல் லர்கள்" என்று தங்களை மேலும் சுரண்டுவதற்கு வழிசமைத்து ந்தும் வர்க்கப் போர்க்குணாம்சமிழந்த சில தொழிலாளர்கள் னைப்பதால்தான் அத்தகைய கையாடலை என்னிலும் ரயோகித்தாரோ என்றும் எண்ணத் தோன்றியது. எனினும், ன் விடவில்லை. கொழுக்கிகளைப் போட்டு அவரை ழுக்கலானேன்:

"பிகு பண்ணாமல் நேரடியாகச் சொல்லுங்கள். எட்டுமணி னரவேலைக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் ஊதியம் எவ்வளவு?"

"ஏன் ஊதியம் என்று கேட்கிறீர்கள்; சம்பளம் என்று னளவமாகச் சொல்லலாமே?"

உண்மையில் "கூலி எவ்வளவு?" என்றுதான் டட்டிருக்க வேண்டும். வேலை நேரமும் அதற்கான உடல் னழும்பும், உற்பத்திப் பொருட்களின் தேவை, அவற்றின் தரம்

பார்த்து அளிக்கும் வேதனம், முதலாளி பெறும் லாபம் இப்படியெல்லாம் வகைப்படுத்திப் பார்க்கையில் அது கூலித் தவிர, சம்பளம் அல்ல. எனினும் இதனைக்கூடத் தயக்கெளரவமாகக் கருதும் இந்தப் பிரபுவின் மனோபாவத்தினைத்து எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

"சரி உங்கள் பாஷையில் கேட்கிறேன். மழுப்பாமல் நேரடிக்கச் சொல்லுங்கள். எட்டுமணிநேர வேலைக்கு ஓர் ஊழி உங்களிடம் பெறும் சம்பளத்தொகை எவ்வளவு?"

"இருநூற்றி ஐம்பது பிராங்"

"ஆக, ஒரு மாதத்திற்கு அந்த ஊழியர் ஐயாயிரம் பிராங்கிற்கு மட்டும் பெறும்தியாகிறார். அதற்குமேல் அவருக்கு எந்த பாத்தியதையும் கிடையாது அப்படித்தானே?"

"இந்த விஷயம் எனக்குப் புரியவில்லை"

"ஒரு தொழிலாளியின் எட்டுமணிநேர உழைப்பால் நீங்கள் பெறும் லாபம் எவ்வளவு?"

"என்ன, அவர்கள் உழைப்பால் எங்களுக்கு ஆதாயமா? ச. உற்பத்திச் சாதனங்களும் எங்களுக்கே சொந்தமாயிருக்கும்போது எங்கள் வருமானமும் அவற்றிலிருந்தே கிடைக்கின்றன. உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"ஆனால், நீங்கள் கடின உழைப்பாளி அல்லவே?"

"நாங்கள் ஏன் உழைக்கவேண்டும்? மூலப்பொருள்களுடையதாயிற்றே"

"அதுதான் இல்லை. உற்பத்திச்சாதனங்கள் உங்களுடைய அப்படிச் சொந்தமாக வந்தன என்ற வரலாற்றுக்கு உங்களுடைய இழுத்துச் செல்வதைக் கொஞ்சம் ஒத்திவைத்துவிட்டு கேட்கிறேன். உற்பத்திச்சக்திகளான தொழிலாளர்கள் உறவின்றி உங்களால் ஓரடி கூட நகரமுடியுமா? அவர்கள் கரங்குப்பாவாமல் எந்த உற்பத்திச் சாதனங்களோ கருவிகளோ உலக இயங்க முடிந்ததா?"

சகவகவாவல்லவன் போல் சல்லாபித்த அவர் இப்போது ப. ஏதும் சொல்ல வக்கின்றித் தறுதறுத்து முழிசவானார். அப்பார்வை, 'என்ன சவத்துக்கு இந்த நபருடன் இப்படிக்க கனம விஷயத்தில் வாய்வைத்தேன். தயவு செய்து வேறு விவகாரமா பேசுவோமா?' என்று கெஞ்சுவது போலிருந்தது. எனினும் அ இறுதிவரை போர்புரியும் வெள்ளடிச்சேவல் போல் தேகத் உலுப்பிக்கொண்டு சொல்கிறார்:

"வரலாறு ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். தற்போதைய யதார்த்த சிந்தனை வரலாறு. தொழிற்சாலைகள், உற்பத்திச் சாதனங்கள் எத்திற்கும் உரிமையுடையவை என்று எங்கள் தயவின்றி, எந்த ழப்பாளியாவது வாழ முடியுமா? அவ்வது வாழத்தான் சிறதா? எங்கள் தயாள குணத்தை நீங்கள் ஏன் சிந்தித்துப் ப்பதில்லை?"

"அப்படியா, தொழிலாளர்களது உழைப்பின்றி ஒரு நாள் கூட களால் உயிர் வாழ முடியுமா? இதை நீங்கள் ஏன் உணர்ந்து ள்வதில்லை?"

"முதலாளிகள் இல்லாமல் தொழிலாளர்கள் வாழமுடியாது. த நீங்கள் ஏன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை?"

"இதையே நாள் திருப்பிக் கேட்டிருக்கலாம். அனால், நாள் டிக் கேட்கவில்லை"

என்னைச் சிறுபிள்ளையாகவும் தன்னை ஒரு பெரிய ாவியாகவும் கணித்து இந்தக் கேள்வியைப் போட்டு என்னை சுகி விட்டதாக அவர் தன்னுள் பெருமிதம் கொண்டு ளன்பார்த்தார்.

உக்கிப்போன பத்தாம் பசலித்தனமான அவர்வாதம் எனக்கு சலை மூட்டிற்று.

சரித்திர ஓட்டத்திலிருந்து வரலாற்றுச் சுவடுகளைப் பிரித்து து நிகழ்வுகளையே அவற்றின் விளைவுகளோடு நோக்கும் ிர அரசியல் பெரிய மேதாவிகளையே நிலை குலைத்திருக்கும் து வெறும் வாய்விடாச்சாதியான பண்பெருக்கால் டீஸ்வரரான இந்த மனிதர் எம்மாத்திரம்?

எனவே, அவர் வரித்துக் கொண்ட சுரண்டும் வர்க்கத்தின் டிகட்ட தன்மைகளை விளக்கி அவரை அம்பலப்படுத்து ாடு, அவரை 'விரோதி, எதிரி, துரோகி' என்று என்னுள் ாசப்படுவதை விடுத்து, அவர் வர்க்க சித்தாத்தங்களைத் ற்கடித்து வென்றெடுக்கும் தொழிலாள வர்க்க தத்துவம் ப் பிரயோகித்து அவரை வசப்படுத்தச் சித்தங்கொண்டேன். ாதி பணியாவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்பதையும் என்னுள் ானித்துக் கொண்டேன்.

'மது, மாது, சூது, மீது ஆசை அறுப்பவன்தான் முழுமையான மை மனிதன்' என்று சொன்ன இந்த மனிதர், பொருள் பொன் டயின் வேரறுக்க முடியாமல் தன் முழுமையையும் இழந்து ாடையடிக்கும் நிலைக்கு ஆளாக்கியது என்ன என்பதையும் ாமல் இருக்கும்போது, நாள் ஓர் மேதாவி என்று

நான் ஓர் மேதாவி எனக் கணித்தேனே அது எத்தகைய பேதமை என்று என்னுள் நெருக்கொண்டேன்.

இனி அவர்தம் வர்க்க சுபாவத்தைத் தக்க ஆதாரங்களை அம்பலப்படுத்த என் மனசு துடி துடித்தது.

தொடரும்.

வாசகரைச் சிந்திக்க விடு

ஜன ரஞ்சகப்படுத்துவது என்பது, பரந்த அளவிலான மக்களுக்கு எழுதுவது என்பது கொச்சைப்படுத்துவதல்ல: இழிவு செய்வதல்ல.

எளிய, தெரிந்த தகவல்களிலிருந்து ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் அழைத்துச் செல்வது.

எனவே பரந்த அளவிலான மக்களுக்கு எழுதுகிறவர் எந்த ஒரு வாசகனையும் சிந்திக்க முடியாதவர்: சிந்திக்க விரும்பாதவர் என்று முன்னப்பிராயம் கொள்வதில்லை. மாறாக வாசகர் மனத்தில் மேலும் புதிய கேள்விகளை எழுச்செய்கிறார். தனது வாசகர் சுதந்திரமாக முன்னேறிச் செல்வதற்குப் போதனை தருகிறார்.

கொச்சை எழுத்தான தனது வாசகர் சிந்திப்பதில் சிந்திக்கும் திறன் அற்றவர்கருதுகிறார். முக்கியமானவை நோக்கிய முதல் பக்கங்களில் அவருக்கு வழி காட்டில்லை. சிதைவுற்ற எளிதாபட்ட வடிவில், தெரிந்த கையின் எல்லா முடிவுகளையும் தயார் நிலையில் எடுத்தபிறார். இதனால் வாசகர் போடுவது கூட இவ் கொடுத்ததை அப்படியே ங்கி விடுகிறார்.

இலிய

ஒரு நொடி
ஒரு கணம்
ஓர் இமைப் பொழுது
கண் மூடித் திறப்பதற்குள்
அது நிகழ்ந்தது.

குத்தென
சாய்ந்து சரிந்து,
சட்டென
மேலெழ நிமிர்கையில்
எச்சமிட்டது.

"யார் தலையில் விடியுமோ?"

கண்களை உரசும்
சூரிய தெறிப்பு
முகிலுக்குள் மறையும்
உயிர் கொத்திப் பருந்து
மனிதம் உறைந்து
உயிர்த்தது.

"குடிமனைக்குள் போடுறானே
கோதாரியில் போவான்.
கடவுளே கண் இல்லையா?"

மண்ணை வாரி
வார்த்தைகளை விசிறி
காற்றைச் சபித்து...

எங்கே
என் வீடு?
என் முற்றம்?

சின்ன குருவிகள்
தம் வியர்வைக் குழையலில்
தொட்டிழைத்த கூடு
தொப்பிள் கொடியில்
பூத்த சிறு மலர்
தத்தித் தத்தித்
தளிர் நடை நடந்து
விரித்த கன வுகளின்
முற்றம்.

முற்றத்து விளிம்பில்
மாலைக் காற்றுக்கு
மணம் சேர்த்த மல்லிகை,
காலை இளமலர்வுடன்
வணக்கம் சொல்லும் செம்பரத்தை
குலைதள்ளிக் கிடந்த
பச்சை வாழை
எல்லாமே - எல்லாமே
எங்குற்றது...?
என்னவாயிற்று...?

குண்டுகள்
சப்பித்தினு
துப்பிய எச்சத்துள்
பால்மாப் பேணி,
அலுமினிய கோப்பை
குழந்தையின் சூட்டி
எப்படித் தேட...?

இந்திய சிப்பாயே
உனது நாட்களில்,
என்னவாய் முனிந்தாய்?
"ஆளுக் கொருவீடு,
வீட்டுக் கொரு கிணறு,
கிணற்றுக்குள் தண்ணீர்."

வெந்து அவிந்து,
பொசங்கி கருதி,
உடைந்து சிதிலமாய்
சிதறிக் கிடக்குது.

எனக்கென்றொரு
வீடு.
அதுவும் இல்லையென்றாயிற்று.
இனி...

23-07-1990
கி.பி. அரவிந்தன்

1991
தை - பங்குனி
ஒகை - 2
ஒலி 1

வெளியீடு:
கலை கிலக்கிய வாசகர் வட்டம் பரீஸ்